

LUTHERSK KIRKETIDENDE

INNHOLD

Nye tekster - nye prekener? / Forkynnensens sikte / Tanker om gudstjenestereformen / Fra bokfronten / Fra bispedømmerådene og Kirkedepartementet

SØNDAGSTEKSTEN

Olsok - Hilde Barsnes

10. søndag etter pinse - Tore Skjæveland

11. søndag etter pinse - Ingvild Helene Mydske Fallegård

... er det slik at det å velge ut og sette sammen grupper av bibeltekster anses som et mindre teologisk ladet arbeid enn det å forme liturgiske tekster? Det er i så fall vanskelig å forstå.

Nye tekster – nye prekener?

Har du noen gang holdt en høymessepreken over Jesu ættetavle i Matteus-evangeliet? Eller hørt det bli forkynt over tekster fra Nehemias bok i kirken? Hvis presten har vært trofast mot

den forordnede pretekst, har dette ikke skjedd. De bibeltekster som har vært gjenstand for utleggelse i Den norske kirkes menigheter de siste 33 år, har vi etter hvert blitt godt kjent

med. *Kirkeårets tekster* fra 1977 har tjent oss vel og gitt utgangspunkt og retning for forkynnelsen i kirken. Men om halvannet år kan vi legge denne boka til side. Da tar vi i bruk en ny tekstbok som gir rom for både andre og ikke minst flere bibeltekster til lesning og utlegging. Det gleder jeg meg til.

I slutten av mai var *Forslag til tekstbok for Den norske kirke* oppe til behandling i Kirkerådet. Nå blir forslaget oversendt Bispemøtet til uttalelse, før tekstboka endelig blir vedtatt på Kirkemøtet 2010/2011. Denne delen av den store gudstjenestereformen har fått mindre oppmerksomhet enn liturgi og salmebok. En mulig årsak til dette kan være at utvalget har gjort et godt arbeid, og at produktet er mindre kontroversielt av den grunn.

Eller er det slik at det å velge ut og sette sammen grupper av bibeltekster anses som et mindre teologisk ladet arbeid enn det å forme liturgiske tekster? Det er i så fall vanskelig å forstå. Det utvalget av bibeltekster vi nå bestemmer oss for å gi plass i Tekstboken, vil prege gudstjenestelivet i flere tiår framover. Å avgjøre hva norske menigheter skal få høre lest eller ikke høre lest i våre gudstjenester, er et stort og ansvarsfullt teologisk arbeid. Hvilke bibelavsnitt som skal bli gjenstand for prestenes eksegetiske, hermeneutiske og homiletiske arbeid, får betydning for alle kirkegjengere.

Selv om Forslaget til tekstbok ikke har skapt så stor offentlig debatt, har det også her kommet inn mange hørings svar. Disse er nå lest og systematisert. Høringsprosessen har resultert i at det forslaget som ligger på Kirkerådets bord i dag, er en relativt kraftig omarbeidet versjon av det trykte forslaget fra 2008, som lå til grunn for høringsprosessen. Det dreier seg om utskifting av enkelttekster. Jesu åttetavle fra Matt 1 var eksempelvis inne i 2008-forslaget, men er nå ute igjen. Men i enda større grad handler det om plassering av søndagene i kirkeåret. Kirkeårstidene får nye betegnelser, og flere enkeltsøndager får nye navn. Plasseringen av de ulike søndagene i trenighetstiden er endret; tekstgruppene er stok-

ket om og delt ut på nytt. Disse endringene er vel begrunnet og gjennomarbeidet i det framlegget som nå oversendes Bispemøtet.

Framfor alt vil ny tekstbok innebære en vesentlig utvidelse av gudstjenestens bibelmateriale. Overgangen fra 2- til 3-års syklus øker teksttilfanget dramatisk. I tillegg får hver kirkeårsdag en poetisk tekst og en fortellings- tekst. Jeg er overbevist om at de aller fleste prester vil glede seg over denne utvidelsen og den utfordringen dette gir til prekenarbeidet. Det vil også bli forfriskende for menighetene. Et viktig spørsmål i denne sammenhengen har vært i hvilken grad prekeneksten skulle forordnes fra søndag til søndag. I høringsdokumentet fra 2008 var intensjonen at menighet

Forordnede prekenetekster bidrar til å sikre bredden av tekster det forkynnes over i et lengre tidsperspektiv. Det blir litt mindre rom for å velge kjøpphester og velge bort bryksomheter.

og prest skulle stå fritt til velge fokus for prekenen ut fra hele det samlede tekstmateriale for vedkommende søndag. Det ville bety at minst 5 bibeltekster sto til rådighet for dette valget: GT-teksten, epistelteksen, evangelieteksten, den poetiske teksten og fortellingsteksten. I liturgiforslaget (2008) sto denne knappe formuleringen: *Preken holdes over en eller flere av dagens tekster*. Flere høringsinstanser har bedt om å få inn en sterkere forordning av prekenetekst. Derfor er dette endret i det nye framlegget (2010) der vi finner disse formuleringene: *Prekenen holdes over evangelieteksten eller annen prekenetekst som er fastsatt av Kirkerådet. I særskilte tilfeller kan liturgen velge en fritt valgt bibeltekst som prekenetekst*. Det er heller ikke slik at evangelieteksten må være den tredje og siste av tekstlesningene: *Predikanten preker over evangelieteksten. Når første eller andre lese- tekst er satt opp som prekenetekst, kan denne teksten leses her* (som lesning før prekenen).

Det er minst 2 gode argumenter for forordnede prekenetekster. For det første bidrar det til å sikre bredden av tekster det forkynnes over i et lengre tidsperspektiv. Det blir litt mindre rom for å velge kjøpphester og velge bort bryksomheter. Dette er ikke et uttrykk for at man har mistillit til prestenes dømmekraft. Det er tvert i mot en håndsrekning til både prest og menighet. Samtidig er ikke forordningen så streng at ikke spesielle forhold i menigheten

som tilsier en annen pretekst, kan bli utslagsgivende. På den måten tar man vare på reformens grunnprinsipp om fleksibilitet. For det andre gir det bedre anledning for gudstjenestedeltakere til å forberede seg. Mange bibelgrupper, radiogudstjenestelyttere og andre deltakere vil lettere forholde seg til en sentralt forordnet og kunngjort tekst når de forbereder seg til gudstjeneste. Prestenes egne fellesskap for tekstgjennomgang og prekenforberedelse

vil også profitere på en slik forordning. Derfor hilser vi denne endringen velkommen.

Hele fremlegget finner du på: <http://www.kirken.no> under *reformer/gudstjenestereformen*

SJUR ISAKSEN
sjur.isaksen@mf.no

Forkynnensens sikte

AV BISKOP OLE CHR. M. KVARME

En av de kritiske innvendinger som har vært gjort mot de nye gudstjenesteforslagene som har vært utprøvd i vår kirke, er at de er for antroposentriske, for opptatt av de horisontale relasjoner og for lite fokusert på vårt møte med Gud. I det videre arbeidet med gudstjenesten har jeg den forventning at dette vil bli rettet opp. Samtidig kan det være grunn til å spørre om denne situasjonen også er symptomatisk for mye av vår forkynnelse - at vi i vår iver etter å være relevante blir så horisontale og sosial-etisk moraliserende at det frigjørende møtet med Gud blir borte?

Her må jeg umiddelbart føye til: Både i gudstjenestens bønner og sanger og i forkynnelsen er det vesentlig at vi får kjenne oss igjen i egne liv. Det er med våre liv vi kommer fram for Gud, og Gud vil møte oss midt i våre liv, og forkynnerens oppgave er å lede mennesker inn i dette møtet og gi dybde det.

I dette bidraget til samtalen om forkynnensens sikte vil jeg med noen bibelske og aktuelle perspektiver fokusere på møtet med Gud i forkynnelsen og dernest dele noen refleksjoner om forkynnelse til tro, omvendelse og etterfølgelse og det å forkynne til utrustning.

1. Møtet med Gud i forkynnelsen

Dette enkle anliggendet har flere implikasjoner. Den første formulerer jeg som et spørsmål: Hvilket bilde av Gud og hvilket møte med Gud er det vi formidler i vår forkynnelse? Jeg stiller spørsmålet fordi religion og gudstro igjen står på den offentlige dagsorden, og vi må finne vår plass som kristne i et samfunn med et

større religiøst mangfold. Jeg stiller det også fordi jeg nylig fikk et brev fra en medarbeider som neppe tilhører de mest konservative. Han skrev:

”En utfordring i dag er at mange gjerne har en gudstro, men den er så åpen og diffus. Også prester i vår kirke nedtoner Jesus Kristus og reflekterer over Gud, kjærligheten og menneskelivet på en så allmenn måte at det kan virke som et forsøk på å inkludere alle og ikke støte noen.”

Med bakgrunn fra en minoritetssituasjon i Midt-Østen og nå som biskop i Oslo er det religiøse og livssynsmessige mangfold for meg ikke en invitasjon til reduksjonisme, men til frimodighet og tydelighet med evangeliet og i vår tro på den Gud som har åpenbart seg for oss som Fader, Sønn og Hellig Ånd. Det er møtet med denne treenige Gud som er forkynnensens sikte, og forkynnerens oppgave er å utdype dette møtet. Og da handler det for oss som forkynnere ikke bare om frimodighet og tydelighet, men også om ærefrykt.

Da Gud åpenbarte seg for Moses i den brennende tornebusken, fikk han høre at han sto på hellig jord; han tok av seg skoene og fikk høre tilsagnet fra Herren: ”Jeg er din fars Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud... Jeg har sett hvor vondt mitt folk har det, jeg har hørt hvordan de klager, jeg vet hva de må lide.” (2 Mos 3,6-7) I gudstjenesten og i forkynnelsen står vi også på hellig grunn, og det forutsetter ærefrykt i arbeid med forkynnensens sikte.

Med utgangspunkt i fortellingen om Moses, den hellige Gud og folket tenker jeg meg en

homiletisk trekant for det som skjer i forkynnelsen: Det dreier seg om Gud og Hans Ord, om forkynneren og om menigheten. Som forkynnere står vi i denne trefoldige kommunikasjon: I Guds tale til oss og vår samtale med Ham, i vår samtale med menighet og tilhørere og som forkynnere trekkes vi inn i samtalen mellom Gud og menighet eller tilhørere. Gud lyttet til folkets rop; han hadde noe på gang blant dem, og Moses ble tatt inn i Guds gjerning. Og på tross av sviktende talegaver ble han "en røst i ørkenen, som viste vei".

I denne homiletiske trekant er det én relasjon som stadig utfordrer meg. Jeg har vært vant til å arbeide med min samtale med Gud og med Guds ord, og jeg arbeider stadig med min tale til menigheten. Jeg har vært mindre vant til å tenke at min forkynnelse må gi rom for det Gud har på gang i menighetens og menneskers liv, at jeg som forkynner skal være et instrument for det Gud *allerede* gjør i menneskers liv. Midt i frimodigheten og tydeligheten krever det samtidig en åpen ærefrykt i vissheten om at vi i møte med menigheten står på hellig grunn, og at vi tar på alvor det Jesus sier: "Min Far arbeider til denne dag. Også jeg arbeider." (Joh 5,17)

2. Forkynnelse til omvendelse, tro og etterfølgelse

Da Jesus begynte sin offentlige gjerning, var det to verb som gikk igjen i hans forkynnelse: Omvend dere! - og: Følg meg! Til folk som samlet seg rundt ham, sa han: "Guds rike er kommet nær. Vend om og tro på evangeliet!" Og til enkeltpersoner sa han ganske enkelt: "Følg meg!"

I vår evangeliske tradisjon har vi ofte skilt mellom det å forkynne til omvendelse og til etterfølgelse. Men det er et spørsmål om vi ikke da overser noen viktige bibelske anliggender. I det greske Nytestamentet brukes ordet *metanoëo*, som vi oversetter med å vende om eller omvende seg. På gresk handler det primært om å endre sinn eller sinnelag, og fokus er på det som skjer i vårt eget sinn. Når Jesus talte, brukte han imidlertid det hebraiske *shuv* eller *teshuva*, som betyr å komme tilbake eller vende hjem.

I Det gamle testamente benyttes dette ordet (shuv) særlig om folket som vender hjem fra

landflyktigheten til Fedrenes land. Det er denne språkbruken som også er bakteppet når Jesus forteller lignelsen om den bortkomne sønnen som vender hjem til sin ventende far. Jesu språkbruk har altså ikke så mye fokus på det som skjer i mitt eget sinn, selv om det naturligvis også er med, som på blikkretningen for det oppbrudd og den nye vandring som nå skjer: blikket og vandringen går hjemover, hjem til Faderen. Like gjerne som "Omvend dere!" eller "Vend om!" kunne vi altså med en dristigere oversettelse si: "Kom hjem!"

Når jeg trekker dette frem, er det fordi pilegrimsmotivet med livet som livslang vandring igjen har fått rom i vår kultur. Erik Bye satte ord på denne livsfølelsen og menneskers lengsel med sin Pilegrimssang:

*Vi skaptess til å søke,
vi fødtes til å gå
mot mål som vi kan ane
med aldri helt forstå,
og stien må vi alle gå alene.*

Det er i møtet med denne lengsel vi som forkynnere er satt til å formidle Jesu invitasjon og kall til å komme hjem, til ikke å gå alene, men til å følge ham på veien hjemover. Omvendelse, eller hjemvending, og etterfølgelse er altså to sider av samme sak, og det de har felles, er blikkretningen - blikket festet på Jesus, troen på Kristus. I møte med ham får vi komme hjem og settes samtidig på en vandring hjemover, og det er en vei som også handler om kors og oppstandelse.

Når evangeliene og Paulus taler om tro, benyttes det greske ordet *pistis* - å holde noe for sant. Bak det greske ordet ligger det hebraiske *ʾemuna* - å ha tillit til noen eller noe. Jeg tenker at begge elementer er med - både det tankemessige eller intellektuelle, så vel som det relasjonelle og eksistensielle - når Paulus maler den korsfestede Kristus for våre øyne, og når vi skal forkynne evangeliet for at mennesker skal tro. Og da er det å komme til tro ikke bare en engangforeteelse, men en prosess vi stadig skal vokse i - tankemessig og intellektuelt, så vel som eksistensielt og relasjonelt i vårt forhold den treenige Gud og våre omgivelser.

Vår lutherske tradisjon har formulert forkynnelsens siktemål: "for at vi skal komme til denne tro." Formuleringen er hentet fra femte artikkel i den augsburgske bekjennelsen: "For

at vi skal komme til denne tro, er det innstiftet en tjeneste med å lære evangeliet og meddele sakramentene. For ved Ordet og sakramentene som midler blir Den Hellige Ånd gitt. Anden virker troen, hvor og når Gud vil, i den som hører evangeliet, og evangeliet er at Gud ikke for våre fortjenesters skyld, men for Kristi skyld rettferdiggjør dem som tror at de blir tatt til nåde for Kristi skyld."

Vi hører med én gang at dette er fortettet reformatorisk terminologi fra det 16. århundre, og det er godt mulig at "rettferdiggjørelse ved tro" ikke umiddelbart treffer livfølelsen og lengselen i vår tid. Men i våre omgivelser legger jeg merke til at unge mennesker igjen griper til gamle salmer med et klassisk evangelisk språk. De synger: "Ren og rettferdig, himmelen verdig er jeg i verdens Frelser alt nu." Kanskje det likevel ligger dybder i den paulinske og reformatoriske arv, som treffer menneskers livslengsel i vår tid, og som vi trenger å fornye for å styrke en frimodig tro og kristen identitet?

Jeg tenker derfor at det er viktig å holde fast på dette teologiske kjernepunktet for vår forkynnelse. Augustana 5 taler om forkynnelsen av evangeliet som nådemiddel, som det middel Den Hellige Ånd bruker for å skape tro og tillit til den rettferdiggjørelse som Gud gir. I vår lutherske tradisjon sier vi at forkynnelsen skal være tilsigelse - tilsigelse av syndenes forlatelse, av rettferdiggjørelsen, av nåden og av vår identitet og våre liv i Kristus. Da har vi ikke bare bruk for reformatorisk formuleringer, men Jesu tilsigelser: "Reis deg og gå!" - "Løs ham og la ham gå!" eller det paulinske: "Dere er ført over fra mørke til lys, fra død til liv!" - ord til oss som har falt og trenger oppreisning, ord til fornyet blikkretning for vår vandring.

3. Forkynnelse til utrustning

I brevet til menigheten i Efesus omtaler Paulus forskjellige forkynneroppdrag. Han sier at den oppstandne Kristus "satte noen til apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere." Og han fortsetter med å fortelle hvorfor: "... for å utruste de hellige så de kan utføre sin tjeneste, og Kristi legeme kan bygges opp."

Jeg fascineres av denne beskrivelse av forkynnelseens sikte, både av ordene Paulus bruker, og

rekkefølgen mellom elementene. Det første jeg legger merke til, er det "å utruste de hellige til tjeneste". Hva slages tjeneste er det Paulus taler om? På gresk står det her: "ergon diakonias" - diakonal gjerning. Om den organiserte diakoni her skal være med, er fokus likevel de troendes daglige liv og hverdagens gode gjerninger.

Samtidig blir jeg nysgjerrig når Paulus sier "å utruste". Han bruker et gresk ord (katartismos) som handler om å gjøre noen kvalifisert til en oppgave og et oppdrag. Nå må vi si at en god gjerning er god, uansett motivasjon, kvalifikasjon og bevissthet. Men Paulus er ute etter mer enn allmenn sosialetikk og noe annet enn moraliserende undervisning. Han er ute etter den utrustning som det er å leve i evangeliets lys, i det å være opplyst av Guds Ånd, i det la Guds nåde mot oss i Jesus Kristus forløse hverdagens gode gjerninger. Han er opptatt av modning i den troendes liv - med blikket festet på Kristus, i etterfølgelse og med lydighet for Guds Ånd. Det er denne kvalifikasjonen vår forkynnelse skal sikte mot, at gode gjerninger får rom i den troendes liv - enten vi er oss det bevisste eller ei.

Her gjør jeg et lite ekskurs inn i et aktuelt problemfelt. Engasjement for skaperverket er nå tatt inn i vår kirkes diakoniplan, og klimadebatten har preget vår offentlighet det siste året. Har det perspektiv jeg har trukket frem fra Paulus med "utrustning av de hellige til diakonal gjerning" noe å si i denne sammenheng og for forkynnelseens sikte? Jeg tror det.

Skapelsesteologien har de senere år igjen kommet i fokus, og det har vært viktig på mange plan. Men vårt forhold til skaperverket handler om mer enn en snever konsentrasjon om første trosartikkel. Med evangeliene og Paulus bekjenner vi at Jesus Kristus er den førstefødte før alt det skapte, at i ham er alt skapt både i himmelen og på jorden, det synlige og usynlige, og at i ham blir alt holdt sammen. Med en av de bibelske salmene tror og synger vi også: "Herre, du sender din Ånd og det skapes liv, du fornyer jordens ansikt." Og vi lever i håpet og forventningen om at Jesus én dag skal komme igjen og gjøre jorden ny.

Dette er ikke stedet for å gå i dybde eller detalj i vårt forhold til skaperverket i forkynnelsen. Men det går an å si noe enkelt om

forkynnensens sikte når tema er skaperverk og klimakrise. Også når dette er tema, er det viktig for oss som forkynnere å bidra til et blikk festet på Jesus Kristus og lydhørhet for Guds Ånd, og jeg tenker at forkynnelsen her må ha tre ting i sikte:

- fornyet tilbedelse av den treenige Gud som skaperverkets Herre, fornyer og opprettholder;
- fornyet ærefrykt for og kjærlighet til alt som er skapt, med det ansvar det innebærer i møte med mennesker og miljø;
- fornyet lengsel etter den dag da Jesus Kristus skal gjøre jord og himmel ny.

Etter dette lille ekskurs må jeg tilbake til de to elementene i forkynnensens sikte hos Paulus, og til rekkefølgen mellom dem: først å utruste de hellige til diakonal gjerning og så at Kristi legeme derigjennom skal bygges opp. Jeg tenker at denne rekkefølge er viktig med tanke på det menighetsbyggende sikte for forkynnelsen.

I enkelte karismatiske miljøer har det vært en overdreven fokus på Åndens ekstraordinære utrustning og de ekstraordinære gavene. Nå gir Paulus rom for Åndens særskilte gaver i sin undervisning og forkynnelse, og i vår kirke er det nok heller mer ekstraordinært enn ordinært

at dette får rom i forkynnelsen. Mitt poeng her er likevel dette: Det er når menighetens lemmer i forkynnelsen utrustes til diakonal gjerning i sine daglige liv at Kristi legeme bygges opp og vokser. Og dette er ikke bare det enkle, det er også det vanskelige og utfordrende, og det er den kristne kirkes dyrt kjøpte erfaring gjennom århundrer.

Men dette perspektiv på utrustning til tjeneste og det å bygge Kristi legeme har også en videre implikasjon. I alt for lang tid har vi skilt mellom diakoni som den gode gjernings tjeneste og formidlingen av evangeliets nåde og invitasjon. Den gode gjerning har sin naturlige egenverdi. Samtidig står det å utruste til diakonal gjerning hos Paulus i et menighetsbyggende sikte, den skjer i Jesu navn og åpner døren inn til menighetens fellesskap. Det skal forkynnelsen også utfolde, utfordre og oppmuntre til - etterfølgelse i ord og gjerning.

Den utrustende forkynnelse gir næring til den troende tanke og den tenkende tro. I visshet om å stå på hellig grunn i menighetens møte med Gud handler det også om forkynnensens sakrale indikativ i tilsigelsen og den evangeliske invitasjon til livsutfoldelse i Kristus og i hans etterfølgelse.

Solveig Tufte Johansen

BARE NATTEN HAR VERDENSROM

En tenkebok om tro og livsmestring.

"Vi er skapt til å utvikle oss og leve i vår egen tid. En god vekst skjer i skjæringspunktet mellom trygghet og utfordring."

Solveig Tufte Johansen har i hele sitt voksne liv vært opptatt med hvordan livshistorier og tidens kultur påvirker menneskers liv. Først sitt eget. Men møter med ulike menneskeskjebner har berørt og inspirert henne til også å ville formidle håp, helhet og livshjelp til andre. Kristen tro er kilden og forankringen i hennes eget liv og helhetsforståelse.

Kr 249,-

Luther Forlag

Besøk oss på: www.lutherforlag.no

Tanker om gudstjenestereformen

VED H. STORSET, REFERENT

Noen av prestene på Indre Nordmøre var nylig samlet for å drøfte gudstjenestereformen. Her er noen av synspunktene som kom fram.

1. *Hovedinntrykket av det foreliggende reformforslaget (februar 2010) er at det i hovedsak nå viderefører den tradisjonelle gudstjenestordningen med nærmest bare kosmetiske endringer. Flere av endringsforslagene er gode, men noen av dem virker likevel teologisk eller funksjonelt umodne.*
2. *Den mest påfallende reformen er at ordningen ikke skal binde menigheten, men fungere som en mal for videre utvikling av en stedegen gudstjeneste. Dette er et radikalt grep. Det er godt, selv om det er velkjente betenkeligheter ved det. Og det er vel bare dette grepet som på et vis svarer på den mer radikale bestillingen fra ungdommen, som var utgangspunktet for reformarbeidet. I dette ligger det nok en erkjennelse av at det er vanskelig å lage en standard gudstjenestereform som passer for ungdom, for den vil måtte avhenge av hvilke ressurser man har lokalt. Involvering er jo nøkkelen. Derfor er denne åpne malen tross alt et godt utgangspunkt for et arbeid som nok må skje lokalt.*
3. *Vi erkjenner videre at vi er midt i en prosess, og at mange viktige brikker ikke er på plass ennå, for eksempel veiledningen og dåpsliturgien.*
4. *"Informasjon om dagens gudstjeneste" under "1. Forberedelse" har lett for å utvikle seg til en utilsiktet kunngjøringsdel. Dette kan motvirkes ved at det foreslås en annen og tydelig plassering av kunngjøringen. Vi ser for oss at det kan utvikles lokalt, men vil peke på at før takkofferet/nattverden eller før sluttsalmen kan være et bra sted.*
5. *Det forekommer oss at det kan bli for mange ledd med nokså lik funksjon i innledningen. En bør kanskje anbefale at man bruker enten samlingsbønn eller syndsbe-kjennelse i innledningen, ikke begge.*
6. *Når skal menigheten sitte eller stå? Her er forslaget meget uferdig og funksjonelt dårlig. Dåpsfølger som er sjelden i kirka - og sitter synlige foran - kan komme til å føle seg helt utenfor. Vi stiller oss skeptiske til at det skal være en generell regel at man står under inngangssalme og sluttsalme, men sitter under øvrige salmer. Er det prosisjon, kommer det av seg selv at man reiser seg. Men ellers bør man ha et meget enkelt mønster for når man står eller sitter.*
7. *Det ble blant oss også reist innvendinger mot at man gjør forskjell på hvilke lesinger man står under. En ting er at det blir kryptisk for menigheten, og bare virkelige "insidere" forstår det og henger med (jfr. når evangelieteksten ikke er pretekst), men det sender også ut et misvisende teologisk signal: nemlig at evangelieteksten er evangeliet. Etter luthersk skriftforståelse finnes evangeliet i alle Bibelens bøker, og*

Vi vil likevel kommentere noen enkeltpunkter i forslaget:

- ofte kan det lyde tydeligere fra en brevtekst enn fra evangelieteksten. Liturgien må ikke motvirke denne grunnforståelsen.
8. *Credo* etter prekenen. Dette kan virke som en logisk avslutning på Ord-delen, men vi er likevel litt i tvil - av funksjonelle grunner.
- a) Trosbekjennelsen vil kunne føles som en "kantete" avslutning på mang en preken. b) Dessuten: selv om prekenen ideelt sett skal være den rene forkynnelse av evangeliet, som utløser trosbekjennelsen, er det nok ikke alltid slik. Da vil *Credo* her kunne føles som et påtvinget bifall til prekenen, særlig hvis presten er alene om både preken og liturgi. c) Presten vil dessuten kanskje føle et behov for å stå *ad orientem* nede i koret, og det ble bemerket at det ikke er lett eller fort gjort å komme seg ned av alle prekestoler. Selv om altså *Credo* etter prekenen synes å være prinsipielt riktig, kan det være funksjonelt bedre å la det for eksempel konkludere lesingene.
9. Vi stiller spørsmål ved *forbønnsdelen*. - Er den så generell og altomfattende at den blir meningsløs (jfr. III Forbønn 1)? - Er den preget av synergisme og gjerningsrettferdighet ("Vi ber om kraft til å nå det evige liv... Gi oss vilje... Hjelp oss... Hjelp oss...")? Et par av de gamle kirkebønnene bør videreføres hvis man ikke kommer opp med noe bedre.
10. Ordlyden ved *de dodes minnelse*: Når man innleder med å si "Vi reiser oss" kan støy overdøve resten av setningen (en håndbevegelse er nok). Videre: Uttrykket "døde og jordfestede" er praktisk som en avgrensing av hvilke navn som skal nevnes, men det lyder forretningsmessig. (Dessuten vegrer NT seg for å omtale troende som er gått bort som "døde"; og "jordfestede" kan gi uheldige assosiasjoner = de skal ikke gå igjen.) Formuleringen kan gjerne vurderes en gang til. For eksempel: "La oss minnes dem som er gått bort (menigheten reiser seg). Siden sist menigheten var samlet, er disse stedt til hvile..."
11. *Takkofferet*. Dette er gjemt med liten skrift i nattverddelens innledning. Imidlertid er det ofte gudstjeneste uten nattverd, men med takkoffer. Videre er det tradisjon for å ta det opp på alteret, og dette oppleves meningsfullt. Dette er en kjærkommen mulighet til å få røre på seg, noe ikke minst småbarnsfamilier har påpekt. Innsamling i benkene kan virke påtrengende hvis folk sitter nokså spredt. Av disse grunner bør takkofferet gis et eget punkt, og det bør kunne tas opp på alteret.
12. Som *forberedelse av nattverden* foreslås det at *brød, vin og takkoffer* bæres til alteret i det man sier: "Ta imot oss og våre gaver.." Brød og vin som i neste øyeblikk deles ut som nådemidler, gjøres altså til en del av menighetens offer. Dette reiser dype teologiske betenkeligheter: I hvilken forstand mottar Gud takkofferet og nattverdens elementer? Er dette en gjeninnføring av messeofferet - og dermed gjerningsrettferdigheten - under den tilslørende overskriften "Forberedelse av måltidet"? Dette er i beste fall uklart tenkt.
13. *Nattverden er overlesset*: Først "Hilsen", så "fredshilsen" og deretter "hils hverandre". All denne hilsingen vil virke fremmedgjørende på en landsens menighet. Den første hilsen ("Sursum corda") er mer enn nok. Videre virker utsagnet "Stort er troens mysterium" med svaret "Deg være ære for kjærligheten..." uten klar motivasjon. (Er det en tanke om transsubstansiasjon som ligger bak?) Liturgien bør strammes inn og forkles.
14. "Kristi blod, utøst for deg." Det ble stilt spørsmål om begrepet "øse" gir for mye assosiasjon til visse redskap. Kanskje "uttømt" eller "utgytt" er bedre.
15. *Takkebønnen* etter nattverden. *Alt.1*. "Gi oss kraft til frimodig å dele..." eller sagt på en annen måte: "Hjelp oss til å gjøre så godt vi kan". Denne typen formuleringer har en tendens til å poppe opp over alt. I stedet for å virke evangeliske frigjørende, legger det en lovisk skygge inn over nattverden. *Alt.2* tilsvarer gjeldende takkebønn og er fortsatt best. *Alt.3* representerer en sammenblanding av skaperverk og frelsesverk.
16. *Generelt*: Det enkle er ofte det beste - og det mest slitesterke. Det gjelder i høy grad også liturgi. Grunnformen for gudstjenesten bør være enkel, oversiktlig og evangelisk sentral. Da vil den også virke inkluderende.

FRA BOKFRONTEN

Rolf Nøtvik Jakobsen og Gunnfrid Ljones Øierud:

Prekenbeskrivelse:

Forstå - formidle - forbedre - forkynne

Høyskoleforlaget 2009, 144 s.

Hendig om prekenarbeid

Det norske språk kan til tider fortone seg fattig. Mens inuittene visstnok har en bråte med ord for *snø*, snakker vi nordmenn primært om *puddersnø* og *skare*. Tilsvarende magert kan det fortone seg på flere områder. Hvor mange prester har ikke fått høre at prekenen var *fin*, og dermed er prekenresponsen unnagjort på tre sekunder? En velment språkløshet har preget responskulturen i mange prekensammenhenger, også på teologistudiet (hvis man da ikke endte opp i en kontekst hvor idealet var det stikk motsatte; dette betydde gjerne at respondentene med evangelisk glød kommenterte alle de teologiske mangler, verbale blødmer og eksegetiske blundere man kunne identifisere). Denne typen erfaringer danner bakteppet for at *Prekenbeskrivelse* hilses velkommen.

Bak boka står Rolf Nøtvik Jakobsen, inntil nylig førsteamanuensis ved Praktisk teologisk seminar, og Gunnfrid Ljones Øierud, stipendiat samme sted. I en overkommelig (144 s) og praktisk bok presenterer forfatterne en modell for å kunne beskrive, forstå og forklare den faktiske preken. Det er ikke spørsmål av typen

hvorfor og *hvordan* man skal preke, som behandles. I dette arbeidet står den konkrete forkynnelse - taler som er holdt, i sentrum. Målet med framstillingen er å introdusere et nyttig verktøy for alle som ønsker å bli bedre predikanter, det være seg enkeltpersoner, kollegafelleskap eller utdanningsinstitusjoner.

I bokas første kapittel skriver forfatterne om hva det vil si å beskrive: Prekenbeskrivelse innebærer å gjøre nøkternt rede for alt fra språkstil, argumentasjon og sjanger til bibelbruk, teologisk budskap, framføring, forhold til kontekst og posisjonering av taler og tilhører. Ved å løfte prekenhendelsen fram - og beskrive denne ut fra ulike vinkler, kan man få et rikere og mer nyansert bilde av den faktiske preken. Dette kan i neste omgang bidra til refleksjon over de valg predikanten har tatt, muligheter man sto overfor, og hvordan forskjellige homiletiske grep fungerer.

Innledningsvis løfter forfatterne fram den pedagogiske kongstanken i metodikken. Ved å ta utgangspunkt i en mal for beskrivelse etablerer man avstand mellom predikant og preken. Man legger prekenen på bordet, tar et

skritt tilbake og stiller spørsmål til forskjellige aspekt ved den forelagte gjenstanden. Forfatterne ønsker at prekenbeskrivelsen kan bidra til et ikke-autoritært veiledningsforløp hvor den enkelte predikant ikke foreskrives hvordan prekenen *burde* vært, men at veiledningen snarere preges av en likeverdig relasjon mellom beskriver og den som får sin preken beskrevet.

I kapittel to introduseres en rekke perspektiv man kan anlegge på *verbalt nivå*. Grepene er inspirert fra litteraturvitenskapen. Man spør etter tema, budskap, struktur, bilder, bruk av pronomen, retoriske bevismiddel etc. Ved systematisk å konfrontere teksten med en rekke angitte spørsmål (Det kan til tider bli mange), vil man ende opp med en anselig mengde informasjon om hvordan prekenen er skrudd sammen, hva den kommuniserer, og på hvilken måte den gjør dette. I kapittel tre og fire er det samme prinsipp som følges. Da er det henholdsvis *kontekst og framføring* (kap 3) samt *teologi og bibelbruk* man fokuserer (kap 4). I etterkant av prekenbeskrivelsen kan det være spennende å reflektere over hvorvidt det er samsvar mellom den forkynner/teolog man *ønsker* å framstå som, og den forkynner/teolog man *faktisk* synes å framstå som. For den leser som har tid og krefter kan det anbefales at man gjør dette med en større vifte av preken, for eksempel siste års produksjon. Over tid vil man kunne utarbeide et sakssvarende bilde av egen prekenprofil.

Det er mye positivt å si om *Prekenbeskrivelse*. Metodikken bidrar til at dette er en bok man vil ha utbytte av å lese, uavhengig teologisk posisjon. Den er velskrevet, på grensen til det elegante, og har nyttige oppsummeringer underveis. For den som synes antall spørsmål som stilles underveis blir mange, har forfatterne laget en nyttig kortversjon bakerst. Det blir også gitt en presentasjon av metoden i praksis. Skal det reises innvendinger, må det være hvorvidt bearbeidelsen av den amerikanske homiletikeren McClure i kapittel fire tar ut det foreliggende potensialet. Og introduksjonen av Greimas sin aktantmodell blir så knapp at det er usikkert om leseren blir noe klokere.

Innvilger man seg selv tid til å arbeide med *Prekenbeskrivelse*, er det likevel all grunn til å tro at den enkelte vil få utvidet sin forståelse av hva man bedriver når man snekrer preken. Og hva begrenset ordforråd angår - herved er det slutt på at en preken er "fin". For predikanter av alle kalibre representerer boka en rikholdig verktøykasse til arbeidet med egen preken-snekring. Den egner seg særlig godt i preken-grupper og kollegafellesskap. Herved anbefalt på det varmeste.

Hallvard Olavson Mosdøl
Rådgiver/leder for etter- og videreutdanning
kirkelig sektor, MF

SØNDAGSTEKSTEN

Hilde Barsnes, Tore Skjæveland og Ingvild Helene Mydske Fallegård

Olsok

29. juli 2010

Lesetekstar

Esekiel 18, 29-32

Efesarane 4, 17-21

Preiketekst

Matt. 20, 25-28

Eit fellesskap av tenarar

Kom sammen, la oss flette hender og hjerte.

La våre hender være ledd på en lenke - som holder våre liv sammen, ikke en fengselslenke, men en sølvstreng av styrke, en sløyfe av kjærlighet, tro og fellesskap,

gi oss bevegelighet til å seile i vinden, mens vi likevel holdes i en mystisk omfavnelser, vi kan være alene, men aldri ensomme, vi kan være sammen, men aldri fortapt i mengden, at vi kan være en uten å bekjempe vår unikheter.

Kom sammen, flett hender og hjerte,

og la Guds ånd og menneskes ånd flyte i hver og en og gjennom oss alle, når vi kommer sammen her for å dele tid og rom på vår livsvei.

- *A call to worship John W. Howell* -

Olsok

er ein historisk dag, og det er knytt mange forteljingar opp til Olav den Heilage. Kva med å knyte saman bibelforteljingane med forteljinga om Olav og legge det heile opp som ei pilegrimsreise i både norsk og bibelsk tradisjon?

Olav den Heilage sin minnedag!

Det er Olavsdagen, eller Olsok. Det er mange som gjennom tidene har reist på pilegrimsreise til Nidaros på grunn av heilag Olav. Kva med å dra på vår eiga pilegrimsreise denne dagen?

Ein pilegrim er ein vandrar på veg mot eit heilagt mål. Vi kan dra ut på ei reise i Olav den Heilage sine fotspor mot eit heilagt mål.

I 995 kom det ein gut til verda i Gudbrandsdalen; han fekk namnet Olav Haraldsson. Far hans var viking og døydde medan Olav enno var i mors mage. 12 år gamal drog han på sitt første vikingtokt. Han var ikkje gamle karen; hjartet hans banka nok litt ekstra fort då han klatra ombord i båten for å reise av garde. No skulle han gå i faren sine fotspor.

I mange år reiste han rundt og dreiv med plyndring, kriging og herjing. Han reiste både i England og rundt Østersjøen og opplevde både nederlag og sigrar, men skaffa seg etterkvart masse gods og rikdom. Kanskje blei han litt trøytt av all denne reisinga og herjinga? I alle fall fann han ut at han skulle tilby sine tenester til Hertug Richard den II av Normandie for ein periode.

Slik gjekk det til at Olav vart værande i Normandie i Frankrike som gjest over vinteren, nærare bestemt i Rouen. Han brukte tida si godt her, og mellom anna lærte han om korleis Karl den Store bygde opp og organiserte riket

sitt. Karl den store vart den norske vikingen Olav sitt store forbilde.

Men opphaldet i Rouen skulle få andre konsekvensar for Olav også. Hertug Richard og hans menn gjekk ofte til messe. Olav vart med dei. Det var her Olav møtte Kristus og kristendommen, og i løpet av vinteren let Olav seg døype og vart ein kristen mann.

Og han reiste derifrå overbevist om at kristendommen var den riktige religionen for seg og for Noreg.

Kristendommen kom til Noreg allereie på 800-talet, så truleg var mange nordmenn kristne då Olav kom attende og vart konge i 1015. Men han hadde ein visjon om å samle Noreg til eit rike, til ein kristen nasjon med kristne lover. I mange år var han ein suksessrik konge. Men frå midten av 1020-åra vart det anleis. Knut den mektige i Danmark/Noreg dreiv og knytte til seg, eller kjøpte seg, alliansepartnarar blant Olav sine motstandarar i Noreg, ladejarleslekta. Olav måtte flykte til Russland. Hausten 1029 druknar den siste ladejarlen, og Olav ser sitt snitt til å kome tilbake til Noreg og ta kongsmakta. I 1030 legg han i veg mot Noreg og Stiklestad, der det skjebnesvangre slaget skulle stå. Men ein stor bondehær samla seg mot kongen; korfor veit vi ikkje sikkert, men Olav hadde gått brutalt fram mange stader og skaffa seg uvener på den måten, pluss at Knut den mektige i Danmark/England hadde betalt mange godt for deira lojalitet. Olav fall i slaget av tre sår.

Så skulle ein tru at historia var slutt med det. Olav døydde, og sigerherrane skreiv historia, slik det alltid brukar å vere. Men det vart ikkje slik denne gongen, og det er kanskje noko av det mest interessante.

Sjølv om Olav tapte slaget, vart kongedømet meir eller mindre akseptert av folk etter 1030, merkeleg nok. Så er det ikkje for ingen ting at slaget på Stiklestad har fått slik merksemd i historia som det har fått. For det skjeddde noko her, noko som sto utanfor både Olav og bondehæren si makt. Eit skilje...

Olav vart gravlagt på ein hemmeleg stad av nokon av hans menn. Og historia fortel at det skjer merkeleg ting og mirakel rundt Olavs lik og gravstad. Fiendane hans trekk seg og seier at det var galt å drepe Olav. Biskop Grimkjell blir bedt om å komme til Trondheim for å gjere

Olav Haraldsson til helgen. Då dei opnar kista, etter 12 månader, skal Olav ha vore like rød i kinna som då dei la han ned; neglene skulle ha vokse like mykje som på ein levande.

Olav vart gjort til helgen, og mange pilegrimar har sidan valfarta til Nidaros.

Olav sin død, fekk på mange måtar større vekt enn hans liv. Han vart helgen og legendarisk fordi han tapte eit slag. Det førte til eit åndeleg skifte i Noreg. Viking-Olav falt, og den nye Olav vaks fram. Vi vart eit land med kristne lover og verdjar og ei kristen kyrkje, og det vart slutt på vikingtoktene. Den gode saka sigrar også gjennom nederlag.

Ikkje herske med tene

Kven skal sitte på høgre og venstre side av Jesus i hans rike? Vi møter ei ambisjøs mor på vegne av sine to søner, Sebedeus-sønene. Jesus svarar at dei veit ikkje kva dei ber om; heller ikkje er det hans sak å avgjere dette. Det endar med at dei 10 andre disiplane blir sinte på dei to brørne. Denne forteljinga er det som er opp-takten til versa 25-28 som er vår preiketekst.

Vers 20-28 set saman ein dialog i vers 20-23 med ein opphavleg separat samling av utalingar, Luk 22,24-27, om kristent leiarskap.

Vers 25: "fyrstane over folka, og stormenn" - den sekulære politiske modell kan ikkje brukast i Guds rike.

Vers 26-27: Jesus gir to andre modellar for leiarskap, tenarskap eller ufrivilleg slaveri, den andre meir radikal enn den første, men begge viktige. Desse modellane blir etterpå grunn-gjeve i Jesu eige eksempel.

Vers 28: "ikkje komen for å la seg tena, men for sjølv å tena": Jesus sjølv er modell for ei aud-mjuk teneste for fellesskapet som leiarskaps-stil, kontrast til den vanlege maktkampen. "og gje livet sitt til løysepeng for mange" Sjølv om denne setninga er vel meisla inn i samanhengen, er dette ei setning som sterkt reflek-terar meininga med Jesu død og kan ha hatt ei separat historie; ho finnest ikkje i parallellen hos Lukas heller. "løysepeng" er eit sjeldan brukt ord; det er brukt i samanheng med pengar for utløysing av slavar, men også for å redning.

Preika

Maktkamp er klassisk problem og ein utbreidd

måte å handle etter, både bevisst og ubevisst, og det kan vere ulike motiv som ligg bak. Svært ofte er denne maktkampen stort sett berre destruktiv og bygger opp under å komme seg opp og fram på andres kostnad. Slik er det ikkje Jesus ynskjer at vi skal leve og behandle kvarandre. Dersom nokon stilte spørsmålet: "Kva lever du for? Kva er det viktigaste i livet? Kva er meininga med livet her på jorda? Kva søker du? Kva vil du egentleg? Kva er det du ikkje kan leve utan?" Kva ville du ha svart?

Det finnes berre eit ord som er så alt omfattande at det kan uttrykke alt det på ein gong: kjærleik. Dersom ein begynner å snakke om kjærleik, blir alle interessert, og alle har ei gjenkjenning og opplever intuitivt at det handlar om dei. Vi er skapt med den fantastiske evna til kjærleik og kunne elske og bli elska. I dei kjente orda i 1 Kor 13, 5-7 står det "Kjærleiken er tolmodig, kjærleiken er velvillig, misunnen ikkje, skryter ikkje, er ikkje hovmodig. Kjærleiken krenkjer ikkje, søkjer ikkje sitt eige er ikkje oppfarande, gøymer ikkje på det vonde. Han gleder seg ikkje ved urett, men gleder seg ved sanninga. Alt held han ut, alt trur han, alt vonar han, alt toler han." Kjærleiken er det motsette av maktkamp og kamp for å bli størst. Kjærleiken søker alltid å gjere det gode og å tene. Det er ikkje vekeblad- og filmkjærleiken det er snakk om. Det er også berre ein person som kan svare på spørsmålet "Kva er kjærleik?" Jesus er kjærleik; han levde, gjorde, var og er kjærleik. Gjennom heile nytestamentet høyrer vi det fortalt i ord og handling. Joh 15, 13: "Ingen har større kjærleik enn den som gjev livet sitt for venene sine." Men kjærleiken er også at historia ikkje sluttar der, men 3 dagar seinare sto han opp. Derfor fører ikkje kjærleiken berre til død og liding, men til oppstode og nytt liv. Alt dette står i grell kontrast til krangling om kven som er størst, og maktkamp. Kjærleik er å gi sitt liv. - ved å tene. Men for oss er det jo litt vanskeleg å vite kva som ligg i å gje sitt liv; på kva måte kan vi gjere det? Kjærleik er å avstå frå makt, å ikkje tvinge andre til å tenke eller handle som ein sjølv gjer, med å ha grenselaus respekt for å la andre vere det dei er, og hjelpe dei til å bli det dei er. Jo meir enn elsker, dess meir blir ein tenar for andre. Jesus har vist oss totaliteten av det. Det er ikkje berre snakk om våre venner eller folk vi

"likar". Det gjeld alle menneske, slik Jesus døde for alle menneske utan eit "men". Å sette grense for kven det gjeld, er ikkje kjærleik. Ynskjer vi å gå i kjærleiken sin skule, er det vel ingen stad vi kan finne ein betre læremeister enn Gud, han som er sjølv kjærleiken.

Ein idé til å bygge opp preika er å la Olav-historia og teksten sitt tema spele i lag. Olav var ein som søkte politisk makt, men måtte gi tapt då han fall i slaget på Stiklestad. Han dør, men hans ettermæle som kristen og helgen får mykje større merksemd enn hans politiske karriere nokon gong fekk. Det som kjenne-teiknar mange av helgenane som har blitt kåra i kyrkja opp igjennom historia, er deira kjærleik til Gud og menneske. Kva er det som blir sett på som størst når nokon skal skrive ettermæle om eit menneske?

Ein annan idé er å berre la Olav spele ei mindre rolle i preika og konsentrere seg om tekstens tema om makt versus kjærleik - og bruke mest tid på korleis vi kan bli gode tenarar, korleis vi kan la kjærleiken varme våre gjerningar til fordel for eit jag etter makt.

Gudstenesta

Nokre forslag til salmar: Salmer 97 nr 41 Himlen blåner, 59 Dyraste Jesus, 62 För at du inte, 106 Vi er et folk på vandring, 743 Fedrane kyrkja i Noregs land, 247 Hen over jord et pilgrimstog, 549/550 Guds ord det er vårt arvegods, 695/696 Herre, jeg hjertelig ønsker, 698 Å, leva det er å elska, 703 Guds sønn steg ned å tjene, 706 Til kjærleik Gud oss skapte.

Alterboka forslår forenkla høgmesse eller preikegudsteneste.

God olsokfeiring!

HILDE BARSNES
Sjømannsprest i New York

10. søndag etter pinse

1. august 2010

Preiketekst Lukas 12.42-48

Jes 10.1-3; Apg 20.17-24

Dagen

På forvaltarsundagen handlar lesetekstane om rettferdig forvaltning av materielle gode og åndeleg teneste. Vi høyrer eit domsord frå Jesaja mot dei som utnyttar andre utan å tenka på at dei skal stillast til rekneskap. Og Paulus fortel om si trufaste teneste gjennom mange prøvingar som forvaltar av oppdraget om å vitna om evangeliet om Guds nåde. Men preiketeksten er til deg; det er ikkje ein generell forvaltartekst, men ein tekst til deg som leiar og predikant. Eit kall til sjølvransaking for presten.

Det er du som leiar, som predikant, som den som står framfor kyrkjelyden, du som har fått evangeliet, oppdraget, kallet, ordinasjonen, som skal ta til deg Jesus sitt spørsmålet i dag:

”Kven er den trufaste og kloke hushaldaren, den som herren set over tenestefolket sitt så han skal gje dei mat i rette tid?”

Teksten

Denne likninga er eit svar til Peter etter at han har spurt Jesus: «Herre, er det oss du siktar til med denne likninga, eller gjeld ho for alle?» (v 41)

I heile kapittel 12 vekslar Jesus mellom å tala til folket og å tala til læresveinane. Preiketeksten er ein del av avsnittet v 35-48 som handlar om å vera førebudd når menneskesonen kjem att, ved å vera i trufast teneste. Same tema vert handsama to gonger retta mot kvar si gruppe med Peter sitt spørsmål i v 41 som ein overgang mellom dei to delane. Båe delane handlar om det å vera i teneste og forvalta eit oppdrag, men med nokre tydelege skilnader.

I v 35-40 er tydelegvis retta mot folket; det er ikkje noko skilje mellom tenarane i likninga, og det er ikkje andre oppgåver enn å venta på Herren. Det er ei positiv oppfordring om å vera vaken og i teneste; det er ikkje nokon negativ dom, men berre tale om den løna som dei trufaste får: Herren skal sjølv tena dei.

I v 42-48: Ut frå Peter sitt spørsmål og Jesu svar er dette retta mot læresveinane som dei

som har ei særskild teneste ovanfor andre tenarar. Her er det i tillegg til den positive dommen også ein negativ dom for den som ikkje er trufast. Det er tydeleg tale om det ansvaret dei har, som kjenner Herren sin vilje, og det er tale om straff. Dette viser at det er ein tekst som kallar leiarar til ettertanke og sjølvransaking. Det innleiande spørsmålet: ”Kven er den kloke tenar?” må svarast på.

Preiketeksten har ein struktur i fire delar:

V 42: Jesu spørsmål med vekt på person: klok og god, og på oppgåva, gje mat i rett tid.

V 43 Positiv utgang: Skildring av trufaste si løn: å verta forfremma.

V 44-46: Negativ utgang: Skildring av den utru tenaren og negative konsekvensar for andre og straff for han sjølv, hoggen ned rekna som vantru, ut av fellesskapet med Herren.

V 47-48 Generell regel om forvaltning: Den som mykje har fått, av han blir det venta mykje.

Oikonomos - hushaldar/forvaltar - ein slave eller tenar som hadde stort ansvar med å styre hus og økonomi for sin herre, kunne ha ansvar for heile hushaldninga eller heile egedomen til herren sin. Det er vert å merka seg at blant dei mange oppgåvene som ein hushaldar kunne ha, er det her berre nemnt ei, nemleg ta seg av dei andre tenarane. Det vert og stilt kvalifiseringskrav: klok, god og trufast.

Paulus brukar ordet oikonomos om sin eigen apostoliske autoritet som forvaltar av Guds løyndomar i 1 Kor 4,1 og understrekar at den viktigaste eigenskapen som krevst av hushaldarar er at dei er trufaste.

I 1 Pet 4,10 vert alle kristne kalla hushaldarar: ”Ten kvarandre, kvar med den nådegåve han har fått, og ver gode hushaldarar over Guds mangfaldige nåde.”

Klok, fronimos, er ein praktisk klokskap, evna til å sjå samanhengar, behov og gjera dei rette handlingar. Og leiaren er nøyd til å sjå dei andre sine behov for å kunna tena.

Den utru tenaren, det er han som berre ser eller tar omsyn til egne behov. V 46-47 er nok meir ein realitetsorientering enn ein trussel. Eg trur ikkje Jesus vil skremma til å vera årvaken og trufast. Det er heller det å vita kva Herren treng og vil, å dela oppdraget, bli tatt inni fellesskapet med Jesu som er motivasjonen. Jfr. Joh 15, 15. Konsekvensane av utruskap er todelte. Han forsyner seg av felles ressursar slik

at dei som skulle hatt ikkje får og han utnyttar og skader andre menneske. Så vert han kravd til rekneskap og straffa.

Ventetida før Jesu gjenkomst er og eit tema i denne teksten, sjølv om det er meir tydeleg i v 35-40. Å vera vaken og trufast er å halda fast på det Jesus sa og leva i det gjennom natta og i kvardagane som er lange og kjedelege. Tru er det du gjer når du ikkje ser Jesus.

Preika

Denne augustsundagen midt i ferien har sine eigne utfordringar fordi det ofte er en annleis kyrkjelyd, dåpsfølgje som ikkje kjem att, og turistar og sommargjester. Går det an å utfordra dei til å vera trufaste og årvakne? Går det an å utfordra dei til å ta vare på medarbeidarane eller bli medarbeidarar? Kanskje er deira forvaltning knytt til fadderoppdraget.

Ein kan denne dagen godt snakka om alle sitt kall og det store i oppgåva, men det spesielle med denne teksten, at det var fyrst og fremst sagt til dei som var leiarar må og koma fram.

Den kloke forvaltar

- tenker stort om si gåve og oppgåve

Ser eg det store i mi forvaltaroppgåve? Tenker eg stort eller smått om kallet? Teksten seier nokon om kva det er å vera leiar i kyrkja: å gje dei andre mat i rett tid, å tena dei andre, sørgja for at dei får næring og kan veka i trua. Jfr. Ef 4,11-12. Nokon er sett til å utrusta dei heilage, men det er ei gåve. Gåvene er gjeven til fellesskapet, men det krevst og klokskap og respekt for ulikskapar. Jfr Rom 12,3-10. Gud har gjeve meg det eg treng til tenesta. Dåpen og nåden er utgangspunktet for tenesta. Jfr. Ef 2,8-10.

Den som mykje har fått, sa Jesus. Kven er det i dag? Me har fått evangeliet, me har fått eit av dei rikaste landa på jorda. Men vår generasjon har og fått i fanget følgjene av tidlegare tidars manglande kunnskap og manglande forvaltning: Forureining, klimakrise, knappare ressursar og følgjene av dårleg politikk i verda. Og nett-opp dette er eit særleg kall til å vera klok. Vår generasjon veit meir om følgjene av dårleg forvaltning, og den som veit, har eit ansvar for å gjera, seier Jesus.

Den kloke forvaltar er klar over farane

Alt leiarskap har fallgruver. Den som har fått

mykje å forvalta, står i fare for å falla i freisting slik som den utru tenaren. Ein kan verta så smigra av posisjonen og makta at ein innfører ulike reglar for seg og andre. Ei anna freisting er å la vera å leia i kyrkjelyden eller å ikkje vera tydeleg med evangeliet. Ein predikant må spørja seg sjølv om han eller ho er på den rette vegen. Faren er nok ikkje at ein slår kyrkjelyden, men vert oppteken av det som er mest behageleg for seg sjølv. Arbeidar du nok med Bibelen, så det vert Guds ord og ikkje berre dine tankar og opplevingar som er i sentrum? Gjev du folket åndeleg mat eller spirituelt prat? Det er ikkje utan grunn at Luther sa at kyrkjelyden skulle prøva forkynninga på Guds Ord. Fordi ein prest kan ta feil. Kanskje er det beste middel for ikkje å falla ei responsgruppe, ein sjelesørgjar, mentor, rettleiar, ein annan klok forvaltar?

Klok og god forvaltar i dag - kva er det?

Alt snakk om forvaltning må grunnngjevast i at Gud har kalla oss og gjeve oss eit oppdrag. Rekkefølgja er viktig, fyrst frigiort ved Jesus, så utrusta til teneste.

Forvaltning av folk. Det verkar som om dei kristne organisasjonane stort sett er flinkare til å ta seg av sine uløna medarbeidarar enn det kyrkja er. Det er så lett vint og behageleg å kalla folk til teneste utan å gje dei mat i rett tid i form av opplæring så dei vert trygge i oppgåvene, oppfølging så dei kjenner seg sett og verdsett, og skikkeleg takk når dei sluttar til avtalt tid. Mange kyrkjelydar har berre dei sjølvgåande medarbeidarane, dei som klarar seg utan oppfølging og manglar dei mange som søker etter både ei teneste og eit fellesskap som ser dei og følger dei opp

Forvaltning av evangeliet. Ikkje berre forkynning, men også liv som vitnar om ei tru. Mange har oppdaga evangeliet gjennom å ha bli tatt med inn i praktiske oppgaver eller i grupper der dei fekk nærma seg trua i eige tempo.

Forvaltning av pengar. Er dette ein dag å snakka om gjevarteneste? Dei fleste kyrkjelydane er svake å på dette. Kyrkjer over nesten heile resten av verda lever av det kyrkjelyden gjev. Hadde det gått hos oss? Eller meir positivt: Tenk på kva me kunne fått til av gode ting,

stillingar opplegg med faste gjevarar.

Forvaltning av skaparverket. Her er det mykje å ta tak i, men det må forankrast i han som har gjeve oss oppdraget, slik at det vert å ta vare på Guds jord og ikkje berre å hindra skadeverknadane for oss. Her må ein tenka globalt og dra linja frå vårt høge forbruk til klimaproblem i andre land, t.d. Bangladesh, jamfør Kirkens Nødhjelp sitt arbeid i fasteaksjonen i år.

Til gudstenesta:

Det er naturleg med forvaltarsalmar: NoS 715 Himmelske far du har skapt oss, NoS 716 Vi er ditt verk, NoS 718 Kjære Gud når eg bed, NoS 720 Vår Far, vi må bekjenne, S97 114 Dine løfter er mange. Salmar om oppdraget/kallet: NoS 518 Din rikssak, Jesus, være skal, S2008 (Forslag til ny salmebok) 223 Det er navnet ditt jeg roper, vil du følge meg?

TORE SKJÆVELAND
Seksjonsleiar for kyrkjefag,
Bjergvin bispedøme

11. søndag etter pinse

8. august 2010

Lesetekster: Jes 5, 1-7 og Rom 11, 25-32

Prekentekest: Joh 6, 66-69

Treenighetstid

I skrivende stund bar jeg den grønne stolaen for første gang på en god stund, på gudstjenesten i går. Til barna som var samlet til familiegudstjeneste i Sjømannskirken i Houston, sa jeg i åpningsordene noen ord om vekst - om gresset som gror, om barna som strekker seg, og om troen som vokser, bla. i gudstjenestens fellesskap. Treenighetstidens grønne farge varer lenge, for temaet vekst er så stort og rommer så mye. At troen aldri blir stor nok, ferdig nok, klok nok, og at det allikevel ikke er et krav om at vi aldri tror bra nok eller nok. Det er befriende, selv om det med første øyeblikk kan oppfattes brutalt og slitsomt. En levende tro er aldri statisk, men er en tro i vekst.

Tekstens tema

11. søndag etter pinse befinner seg i slutten av sommerens gudstjenesterekke. Gjennom treenighetens tekster får vi se stadig flere sider av Gud slik Jesus åpenbarte sin Far for oss. Og i dag handler det om hvem disiplene mente han var, denne Jesus fra Nasaret. Jesu spørsmål til dem som står han nærmest ligner på Jesu utfordring til sine disipler hos Matteus, kap 16, 13ff. «Hvem sier folk at Menneskesønnen er?» De svarte: «Noen sier døperen Johannes, andre Elia, og andre igjen Jeremia eller en annen av profetene.» «Og dere,» spurte han, «hvem sier dere at jeg er?»

Lesetekstene fra Jesaja 5 og Romerbrevet 11 bygger opp under dette, Jesaja-teksten ved å vise oss at selv om alt var lagt til rette for israelsfolket i den gamle pakt, gikk det ikke slik Gud håpet. Det samme temaet tas opp i Romerbrevet, og håpet gis oss i begge tekstene at Gud har en plan, også med Israels folk. Og at hedninger som jeg har fått del i troen nettopp pga jødedommens forkastelse av troen på Jesus som Messias. Så handler altså alt om «Hvem mener dere jeg er?» «Vil også dere gå bort?»

Prekenkontekst

Dagens hellige evangelium består av fire korte setninger, fire korte setninger som har linjer til-

bake til begynnelsen av Johannes-evangeliet, og som samtidig når helt fram til oss i dag, med sitt utfordrende spørsmål fra Jesus. Teksten starter med en avstandstaging og en avvísning. Jesus henvender seg så til de tolv og undrer på om de også vil trekke seg bort. Peters svar utgjør setning nr 3 og 4 med et retorisk spørsmål og bekjennelse.

For å finne ut hvorfor Jesus opplevde at flere av disiplene (her ment som en større gruppe enn de tolv) trakk seg unna ham og ikke lenger gikk sammen med han, må vi se på de første kapitlene hos Johannes. Hva hadde skjedd, som vakte anstøt, eller som gjorde at disiplene valgte en annen vei? Hele evangeliet kan leses som en åpenbaring av hvem Jesus er. Etter prologen om Ordet, livet og lyset forteller Johannes for oss om kallelisen av disiplene og om Jesu annerledeshet som viser seg i bryllupet i Kana der han gjør sitt første tegn. Han provoserer de lærde med å velte bord i tempelet og med sine ord om å bygge det opp igjen på tre dager, ja, kaller til og med Gud sin egen Far: "... min Fars hus til en markeds plass" Joh 2,16, for deretter å snakke med Nikodemus i nattens mørke, en samtale om fødsel hvor det i samtalens løp går tydelig fram at Jesus og Nikodemus befinner seg på ulike nivåer i tema og ord. Døperen Johannes vitnet tydelig om Jesus i kap 3 «Et menneske kan ikke få noe uten at det blir gitt ham fra himmelen» (v 27) «Den som kommer ovenfra, står over alle» (v 31). Det bygges opp en forestilling av at den vanlige, synlige mannen Jesus fra Nasaret også har en annen plass og oppgave. Jesus inntar utover i Johannes-evangeliet mer og mer Gud sin plass; det himmelske perspektivet på livet blir mer og mer tydelig i hvordan Jesus fremstår. Se bare på hvordan Jesus fremstår i samtalen med kvinnen ved brønnen i kap 4! Jesus skaper et bilde av seg selv som annerledes, som om han har en hemmelig verden som bare han kjenner til: «Jeg har mat å spise som dere ikke vet om.» (4,32) Videre blir embetsmannens sønn frisk i samme øyeblikk som Jesu ord lyder. Det bygges opp en spenning i forståelsen av hvem Jesus var. Jesus utfordrer jødene tro og tvinger etter hvert sine følgesvenner til å ta stilling. I kap 5 utdypes forholdet mellom Faderen og Sønnen før kap 6 bringer nye fortellinger om Jesu annerledeshet.

Han metter 5000, går på vannet og sier at han er det levende brød (v 51). Det som oppleves spesielt vanskelig for folk å akseptere, er når Jesus sammenligner brødet israelsfolket ble gitt i ørkenen, manna fra himmelen, med det han selv har å gi. De spiste det og døde. Med det brød Jesus har å gi er det annerledes: Det bringer liv, ikke død.

Fra vers 60 i Johannes evangeliet bygger det seg opp. Jesu ord og opptreden oppfattes som "harde ord", og Jesus spør rett ut om de synes det er anstøtelig. Jesus forklarer også hvorfor det oppfattes slik av dem: «De ord jeg har talt til dere, er ånd og liv.» (v 63)

Peters svar i vers 68 starter med et spørsmål fullt av tro og tillitt. Peters bekjennelse videre forteller at hans valg om å bli ved Jesu side ikke bare handler om at de ikke har noe valg, at de ikke har noe annet sted å gå. Men han tar et aktivt valg. Han velger å bli hos Jesus fordi han tror at Jesus har det evige livs ord og fordi han og disiplene med han tror og vet at Jesus er Guds hellige.

Peters svar levner ikke rom for tvil; det er fascinerende når vi vet hvordan Peter fornektet Jesus senere i påskens hendelser. Og så tenker jeg framover på Johannes-evangeliets siste kapittel med samtalen mellom Jesus og Peter. Det er ikke bare Peter som velger Jesus. Jesus velger også Peter, med hans tro og med hans svik, og bygger sin kirke på ham.

Det jeg vil utlegge videre, er Peters svar på Jesu spørsmål. «Du har det evige livs ord» En klar og tydelig henvisning tilbake til prologen: «I begynnelsen var Ordet. Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.» og vers 14: «Og Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss.» Peters svar viser at han har grepet så mye av det. Grepet hvem Jesus var og sett sammenhengen mellom Jesu ord, hans lære og hans misjon. Peter har rett og slett forstått den store sammenhengen. Han gir også både uttrykk for sitt hjertes tro og en visshet om at det er slik det forholder seg: «Vi tror og vet...» Troen som etterfølgelse, troen som leves i fellesskap med andre. Peter har også forstått Jesu annerledeshet som er blitt tydeligere for oss utover i evangeliet. Jesu annerledeshet består i hans hellighet. Jesu hellighet består i at han kommer fra Gud. Hele prologen vitner om at Jesus er fra evighet hos Gud. Det mysterium om Gud som Jesus åpen-

barer, er den evige enheten mellom Faderen og Sønnen. Hele Johannes-evangeliet vitner om denne enheten, og den tematiseres mange ganger i evangeliet.

Tegnene Jesus gjør, skjer for at vi skal tro (kap 20, 30-31). Jesu ufordrende spørsmål til de tolv er også det spørsmålet vi blir møtt med i kirken i dag: Hvem mener dere jeg er? Vil også dere gå bort?

Mitt svar ligner på Peters, men kanskje uten de rette ordene og de riktige teologiske retningene. Jeg tror, og jeg har ingen annen å gå til med min tro.

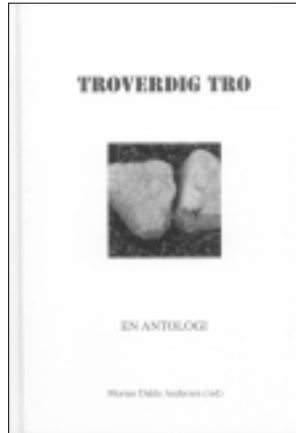
**INGVILD HELENE
MYDSKE FALLEGÅRD**
Sjumannsprest, Houston

Morten Dahle Andersen (red)
TROVERDIG TRO

En antologi om apologetikk skrevet av 20 kvalifiserte og engasjerte mennesker. Boka stimulerer til aktiv deltakelse i en offensiv for troen i vår tid.

- Svarer Jesustroen fremdeles til menneskers dypeste behov?
- Kan vi rettferdiggjøre troen på Gud i en tid da kraftfulle stemmer hevder at Gud er død? Har de troende et troverdig alternativ til tidsklemma?
- Hvilke utfordringer møter en 2000 år gammel tro på Jesus Kristus i et sekulært samfunn?
- Hvordan klarer vi som troende å formidle en sann, troverdig og slitesterk tro i vår tid?

Kr 298,-

"Å leve slik at andre spør om vår tro, det er troverdig tro. Troens levde liv er et troens språk i seg selv, og det gir troverdighet til troens talte ord".

(Jan Oppsal)

FRA BISPEDØMMERÅDENE OG KIRKEDEPARTEMENTET

LEDIGE STILLINGER

Agder og Telemark bispedømme

Kapellan i Lister prosti med Lista og Herad sokn som tjenestested.

Lista er den vestre del og Herad nordre del av Farsund kommune (9427 innbyggere). I Farsund fellesrådsområde er det tre sokn: Lista (4329 medlemmer), Herad (139) og Farsund (3209)

Kapellan og sokneprest har Lista og Herad sokn som tjenestested, og der er også diakon (50 %), organister (40 og 80 %), kontorfullmektig (60 %) og kirketjenere (50 og 30 %). Sammen med kirkeverge (100 %) har de kontorer rett ved Vanse kirke. Farsund sokn har egen sokneprest og stab.

Den nesten tusen år gamle Vanse kirke er en korskirke i stein med plass til over 800 personer.

På Borhaug ligger Vestbygda kapell med om lag 250 sitteplasser. Det arbeides her med å få reist et tilbygg med menighetssal. Herad kirke rommer 120 personer og har også en menighetssal.

I Herad kirke er det gudstjeneste én gang i måneden.

Gudstjenestene i Lista sokn planlegges i utgangspunktet annenhver uke i Vanse kirke og Vestbygda kapell, men slik at det totalt blir noen flere i Vanse. Kapellanen har også gudstjenester i Farsund.

Menigheten har de siste årene satset særlig på familiegudstjenester og har utviklet

”Gubba”, Gudstjenester for barn, der det involveres mange frivillige i planlegging og gjennomføring.

I hovedsak er soknene i Farsund fellesområde tjenesteområde for de tre prestene, med felles turnus for begravelser, vielser og fridagsavvikling. Årlig ca. 100 begravelser og 30 vielser. Kapellanen deltar i prostiets beredskapsordning.

I Lista sokn er det om lag 70 konfirmanter i kullene. Kapellanen er hovedansvarlig for undervisningen og samarbeider med soknepresten og flere frivillige. Konfirmantene fra Herad følger undervisningen i Farsund.

Kapellanen har ansvar for kontakten med Borhaug barneskole og Lista ungdomsskole, mens soknepresten har Ore og Vanse barneskoler og Lista videregående skole.

Kapellanen holder andakter på Listaheimen i turnus med sokneprest og diakon.

Kapellanen er medlem av Herad menighetsråd og soknepresten av Lista menighetsråd.

Det er et stort engasjement blant frivillige i området. I Herad er det Mandagsskole og barnekor. I de mange bedehusene på Lista og i Menighetssenteret i Vanse drives et omfattende arbeid med blant annet ungdomskor, guttekor, søndagsskoler, yngreslag, barnekor, speidere m.m. Samarbeidet med bedehusene er godt. Det er også gode relasjoner til misjonsmenigheten og de to pinsemenighetene på Lista og til andre foreninger, kor og korps.

Kapellanen må ha gode samarbeidsevner i forhold til ansatte og frivillige i kirke og bedehus.

hus.

Kapellanen får et spesielt ansvar for ungdomsarbeid og barne- og familiearbeid med vekt på oppfølging av ledere. Videre bidra til menighetsutvikling med særlig fokus på gudstjenester og trosopplæring.

Kvinner oppfordres til å søke.

Det benyttes bokmål. Søker må bekrefte at han/hun behersker begge målføre.

Den som blir ansatt, må rette seg etter:

- endringer i tjenesteordning for menighetsprester og regler om lønnsforhold for geistlige tjenestemenn.

- alle avgjørelser som måtte bli tatt i forhold til tjeneste og tjenestested.

Det blir stilt særlig krav til samlivsform i tråd med Arbeidsmiljøloven § 13.3.3

Stillingen er lønnet i stillingskode 0922 kapellan lønnstrinn 50- 69. Lønns plasseringen er avhengig av kvalifikasjoner, ansiennitet m.m.

Pensjonsinnskudd. Til lønnen kommer regulativmessige godtgjøringer og skyssgodtgjøring etter statens regulativ.

Kapellanen har boplikt i kommunal tjenestebolig, Høgeleide 1, i boligfelt på Tjørveneset i Vestbygda. Boligen er fra 2004 og inneholder to stuer, kjøkken, arbeidsrom, loftstue, 4 soverom, vaskerom, 2 bad og bod. Den oppvarmes med elektrisitet og en liten vedovn. Det er hage med plen og dobbel garasje.

Søknadsfrist: 6. august 2010.

Vi foretrekker elektroniske søknader med CV, vitnemål og referanser levert via vårt elektroniske søkersystem. Det vises til Agder og Telemark bispedømmes hjemmesider www.kirken.no/agder.

For informasjon om søknadsprosedyre, kontakt konsulent Grethe Ruud Hansen tlf. 38 10 51 47.

Bjergvin bispedømme

Sokneprest i Laksevåg sokn med Laksevåg sokn og Nygård sokn som tjenestested i Laksevåg prosti.

Laksevåg menighet søker en sokneprest med sans for samarbeid, evne til ledelse, iver for menighetsbygging og glede over arbeid blant barn og unge.

Velkommen til en spennende og rik jobb på et trivelig sted i en kirke med svært tjenlige lokaler!

Laksevåg sokn utgjør det sentrale Laksevåg, vest for Bergen sentrum. Menigheten har ca. 5500 medlemmer. Laksevåg er sentralt i Bergen, atskilt fra sentrum kun av Puddefjorden. Likevel har Laksevåg stort særpreg. Særlig blant den eldre generasjon er bevisstheten om å være fra Laksevåg sterk. Engasjementet og omsorgen for den vakre kirken er stort!

Samarbeidet med de fem barnehagene og to barneskolene er godt. I soknet er det to sykehjem og et dagsenter for utviklingshemmede. Sammen med to sykehjem i Nygård menighet inngår de i turnus med andakt ca. annenhver uke.

Laksevåg menighet har barne- og ungdomstilbud med ungdomskoret Bergen Soul Children i samarbeid med Normisjon, og det inviteres til utvidet trosopplærings tilbud i forbindelse med utdeling av 4-årsbok samt ved 6- og 11-årsfasen. Eldretreff arrangeres to ganger i måneden.

Laksevåg og Nygård menigheter har felles trosopplæringsplan og dåpsopplæringsutvalg. Statistikk: Antall døpte: 90, antall konfirmanter: ca. 40, antall gravferder: ca. 60, antall vigslar: 20.

Laksevåg kirke er en rikt utsmykket kirke bygget i 1875 med 350 sitteplasser. I flukt med kirken ligger i tillegg til alle kontorene også svært gode og tjenlige menighetslokaler. Det er gudstjeneste i Laksevåg kirke hver søn- og helligdag.

Det er et tett stabsfelleskap i Laksevåg og Nygård menigheter. Disse menighetene deler mye historie ettersom Nygård ble skilt ut fra Laksevåg i 1972. Nygård sokn har 4500 medlemmer. Nygård kirke med sine 450 plasser er en arbeidskirke fra 1972.

Det er ukentlige stabsmøter der de ansatte i begge stabene møter. Menighetene betjenes av

sokneprest i Laksevåg i 100 % stilling, sokneprest i Nygård i 100 % stilling og kapellan i 50 % stilling, der alle 3 har begge sokn som tjenestested. I tillegg er det i Laksevåg sokn menighetskonsulent i 50 % stilling, frivillighetskoordinator i 40 % stilling, kontor i 80 % stilling, kirketjener i 50 % stilling, menighetsarbeider i 20 % stilling samt to helgekirketjenere og renholder og vaktmestertjeneste felles for hele prostiet.

Soknepresten har sete i Laksevåg menighetsråd og Laksevåg og Nygård sokn som tjenestested og Laksevåg prosti som tjenestedistrikt. Prosten leder prestedtjenesten i prostiet. Beredskapsukene i prostiet fordeles mellom alle prestene i Laksevåg prosti og godtgjøres etter faste satser.

Vi søker en prest som har gode lederegenskaper samt erfaring fra og evne til å bygge menighet. Evne til å jobbe selvstendig og samtidig være sentral i å utvikle et godt arbeidsfellesskap i samarbeid med ansatte og frivillige medarbeidere i soknet vil bli vektlagt. Soknepresten har ansvar for strategisk og målstyrt arbeid i menigheten i samarbeid med menighetsrådet.

Soknepresten går inn i turnus for gudstjenester, gravferder og vigslar med de andre to prestene og i oppgavefordeling for øvrig ut fra interesser, erfaring og kompetanse. Gudstjenestearbeid, undervisning, forkynnelse og lederutvikling vil være særleg viktige arbeidsområder. Soknepresten vil få ansvar for konfirmantundervisningen i Laksevåg sokn og må kunne engasjere seg og delta i trosopplæring, ungdomsarbeid, i tillegg til barnehage- og skole-kirke samarbeidet.

Ansatte i menigheten har fortrinnsrett til barnehageplass i Laksevåg kirkes barnehage.

Stillingen lyses ut med boplikt i Lien 41. Boligen har en sentral beliggenhet og det er uteplass foran boligen. Huset har et boareal på 138 m², har stue, kjøkken og fem soverom fordelt på tre plan. Boligen blir pusset opp i 2010 og vil være innflyttingsklar ved nyttår.

Målformen i kirke og skole er bokmål. Det skal opplyses i søknaden om man behersker begge målformer. Opplysninger om samlivsform vil kunne bli innhentet og vektlagt ved tilsetting.

Vi gjør oppmerksom på at opplysninger om

søkerne kan bli offentliggjort selv om søkerne ber om å bli unntatt fra offentlig søkerliste.

Stillingen blir lønnet i stillingskode 0930 sokneprest, i lønsspenn 53-75. Pensjonsinnskudd i Statens pensjonskasse. Reiseutgifter blir godtgjort etter gjeldende regulativ. Til lønnen kommer særlige regulativmessige godtgjørelser. Det blir gitt tilbud om arbeidsveiledning.

Nærmere opplysninger om stillingen kan fås ved henvendelse til konst. prost Gunnar Kolaas på telefon 47 29 73 94 eller seksjonsleder Gunvor Taule Mjanger ved Bjørgvin bispedømmekontor på telefon 55 30 64 84.

Søknad via Bjørgvin bispedømme sine hjemmesider: www.kirken.no/bjorgvin

Søknadsfrist: 30. juli 2010

Bjørgvin bispedømme

Sokneprest i Haus, Bruvik og Gjerstad sokn i Nordhordland prosti.

Osterøy kommune er nabokommune til Bergen. Folketalet er 7400. Det er 5 sokn, og kyrkjemedlemene fordeler seg slik: Haus 1100, Bruvik 350, Gjerstad 2000, Hamre 1900 og Hosanger 1300.

Osterøy har variert natur, med rikt høve til friluftsliv. Osterøy er kjend for å ha mykje småindustri og eitt garveri. Ein god del av ostringane arbeider i Bergen. Det er bru frå sørspissen av øya mot Arna og ferje frå Valestrandsfossen til Breistein.

Kommunesenteret er i Lonevåg. Rådhus, ungdomsskule og vidaregåande skule ligg her. I kommunen er det 8 kommunale skular og to Montesorrikskular. Samarbeidet med skulane og barnehagane er godt. Det er god barnehagedekning i kommunen.

Det er fem kyrkjer i kommunen: Hamre kyrkje, ei lafta trekyrkja frå 1600, Hosanger

kyrkje, ei steinkyrkje frå 1796, og tre trekyrkjer frå slutten av 1800-talet: Haus, Bruvik og Gjerstad. Eit par andre preikestader vert nytta sporadisk. Ved Haus kyrkje er det eit kyrkje-lydshus.

Indremisjonen har åtte bedehus på øya, med noko varierende aktivitet både for born og vaksne. Det er sundagsskular og foreiningar for ytre- og indre misjon. Pinsevenene har eit forsamlingshus i Hosanger sokn, og fleire kristne forsamlingar har regelmessig aktivitet på øya.

Like ved rådhuset i Lonevåg er det felles kyrkjelydskontor for dei kyrkjeleg tilsette. I staben er det kyrkjemusikarar i 100 % og 70 % stillingar, kyrkjeeverje i 100 % stilling, kontorsekretær i 50 % stilling, og det er gravar/kyrkjegardsarbeidar i 100 % stilling. Prestane har også kontor her. Det er stabsmøte kvar veke.

Det er to prestar på Osterøy. Den eine bur på Haus med ansvar for Haus, Bruvik og Gjerstad sokn. Det er denne stillingen som no er ledig. Den andre bur på Hosanger med ansvar for Hamre og Hosanger sokn. Osterøy er tenestestad for prestane. Prestane samordnar prestetenesta med sokneråda og utarbeider gudstenesteplanar og arbeidsfordelingsplanar for dei fem sokna. Dei to prestane har fleirtalet av gudstenester i sine sokn, men fellesgudstenester og særlege satsingsgudstenester er også ein del av gudstenestelivet i sokna. Satsingsgudstenestene blir planlagt og utført i samarbeid mellom prestar, kyrkjemusikarar og kyrkjelydar.

Dei siste åra har det vore 80-90 dåp, 15-20 vigslar og rundt 60 gravlagde i året på Osterøy, omtrent halvparten av desse tenestene har vore i Haus, Bruvik og Gjerstad. Konfirmantalet for heile kommunen ligg på rundt 100. Konfirmantsamlingane er på ettermiddags- og kveldstid samt nokre laurdagar. Prestane deler på å institusjonsandaktar og besøk på Osterøy-tunet.

Utanom nokre få tilbod for born under 6 år er det ikkje barne- og ungdomsarbeid i regi av kyrkja. Vi ynskjer sterk satsing på kyrkjeleg arbeid for eldre born og ungdommar. Den som vert tilsett, vil få ansvar for å utvikla, inspirera og stimulera til samarbeid og friviljug innsats i og mellom sokna både når det gjeld barne- og

ungdomsarbeid og diakoni. Vi ynskjer òg ein prest som kan vera med å byggja kyrkjelydfellesskap og ta vare på medarbeidarar og å rekruttera nye inn i kyrkjefellesskapet.

Prosten leier prestetenesta i prostiet. Prosten kallar inn prestane til jamlege samlingar for fagleg utvikling, åndeleg fellesskap, orientering og drøfting. Prosten ønskjer å stimulere til teamutvikling mellom prestane og tverrfagleg samarbeid mellom dei ulike faggruppene i prostiet. Det er òg medarbeidersamlingar og kyrkjedagar i prostiet.

Prestane på Osterøy har samarbeid om beredskapsvakt saman med prestane i Arna og Åsane prosti.

Det er buplikt knytt til stillinga. Bustaden på Haus er eigd av Opplysningsvesenets Fond. Prestebustaden er ein stor sveitservilla som ligg i svært fine omgjevnader med stor velstelt hage. Huset er frå 1875 og vart rehabilitert i 1977 og 1993. I 1. høgda er det tre stover, kjøkken, toalett og kontor. I 2. høgda er det seks soverom, kott, toalett og to bad. I kjellaren er det vaskerom og fleire store kjellarrom. Oppvarming med elektrisitet, og vedfyring i peisomnar i stovene. Til prestebustaden høyrer også eit stort naust og garasje/uthus. Prestebustaden ligg i gangavstand til barnehage, skule og butikk.

Målforma er nynorsk. Søkjar må opplysa om ein nyttar begge målformer. Opplysningar om samlivsform vil kunna bli innhenta og vektlagde ved tilsetjing. Kvinner vert oppmoda om å søkje.

Vi gjer merksam på at opplysningar om søkerane kan verte offentleggjort sjølv om søkerane ber om å bli unntatte offentleg søkerliste.

Stillinga vert løna i stillingskode 0930 sokneprest, i lønsspenn 53-75. Pensjonsinnskot i Statens pensjonskasse. Reiseutgifter vert godtgjort etter gjeldande regulativ. Til løna kjem særlege regulativmessige godtgjeringar. Det vert gjeve tilbod om arbeidsrettlegging.

Nærare opplysningar kan ein få ved å venda seg til prost Geir Sørebo, tlf. 95 72 91 72 eller seksjonsleiar Gunvor Taule Mjanger ved bispedømmekontoret, tlf. 55 30 64 84.

Søknad via Bjørgvin bispedøme sine heimesider: www.kyrkja.no/bjorgvin

Søknadsfrist: 30. juli 2010

Bjergvin bispedøme

Sokneprest i Indre Sogn prosti med sokna i Aurland (Vangen, Flåm, Undredal og Nærøy) som tenestestad.

Aurland ligg inst i Sognefjorden, gunstig plassert ved stamvegen mellom Oslo og Bergen; til Bergen tek det ca 2 1/2 time med bil. Turistar kjem hit frå heile verda for å oppleva noko av det vakraste og villaste i norsk natur: Aurlandsdalen, Flåmsdalen og Nærøyfjorden, som i 2006 vart sett på UNESCO si verdsarvliste. Kjem du til Aurland, får du òg verta kjend med kulturen, historia og ikkje minst menneska som høyrer til her. Kommunen har 1 695 innbyggjarar. Sjå www.visitflam.no, www.aurland.com, www.aurland.kommune.no.

Som prest i Aurland kan du spele på lag med dei mange fordelane det er å arbeide i ein liten kommune. Du vil du oppleve armslag i eit romsleg samfunn av rause menneske. Du kjem inn i eit allereie godt etablert samarbeid med prestekolleagaer og andre engasjerte medarbeidarar i trusopplæringa. Dette femnar om kommunane i Indre Sogn, med særleg sterke band Aurland-Lærdal.

Aurland har fire vakre, særmerkte kyrkjebygg. Sognedomen, Vangen kyrkje, er ei steinkyrkje frå 1202. I den vesle bygda Undredal finn du stavkyrkja frå 1147, med benkeplass til 30 personar. Kyrkja i Flåm, med sine fascinerande veggmåleri, er frå 1670. Bakka kyrkje frå 1859 ligg spektakulært til under 1600 meter høge toppar. Kyrkjene gjev kvar si flotte ramme kring gudstenester og kyrkjelege handlingar.

Indre Sogn prosti omfattar kommunane Leikanger, Sogndal, Luster, Årdal, Lærdal og Aurland med til saman 23 374 innbyggjarar. Prosten bur i Sogndal, leiår prestenesta i prostiet og ivaretek arbeidsgjevar sin styringsrett overfor prestane. Han samlar prestane til månadlege samlingar og utviklar saman med kyrkjevevne eit tverrfagleg samarbeid i prostiet. Det er åtte sokneprestar i prostiet, prost, prostiprest og spesialprest (barn og unge/trusopplæring) i Sogndal. Det er to diakonar i prostiet og kateket i Årdal, Aurland/Lærdal har leiår for trusopplæringsarbeidet og trusopplæringsmedarbeidar. Trusopplæringsssamarbeidet femnar om kommunane i Indre Sogn, men vi planlegg også

eit samarbeid med Ytre Sogn prosti.

Dei fire sokna i Aurland samarbeider om eitt sokneråd/fellesråd (kyrkjestyre). Røynslene med denne forsøksordninga er gode. Saman med kyrkjevevne og kyrkjestyreleiar vil soknepresten arbeida for å vidareutvikle den nye strukturen. Det er felles trusopplæringsutval med Lærdal, og sokneprestane er medlemmer. Dei tilsette, sokneprest, kyrkjevevne i 80 %, kontor i 80 %, sekretær/kyrkjetenar i 60 % og to trusopplæringsmedarbeidarar i 100 %, har kontorfellesskap i trivelege og velutstyrte lokale i rådhuset like ved Vangen kyrkje. I tillegg er det kyrkjetenar i 5 % i Undredal og 7 % på Bakka.

Aurlendingane skal kjenne, oppleve, praktisere og verte engasjerte av den kristne trua! Kyrkja i Aurland har mange fine gudstenestetradisjonar, og ein viktig del av strategien er å gje mange i kyrkjelyden oppgåver knytt til gudstenestene. Særleg vert born og unge involverte i gudstenesteførebuving og -feiring som ein del av trusopplæringsarbeidet.

Dette vert no sett i drift etter å ha vorte utvikla gjennom fem års prosjektarbeid: "Nye steg" (www.kirken.no/storstavalt/nyesteg). Soknepresten får ta del i eit aktiv teamarbeid av tilsette og uløna medarbeidarar i både Aurland og Lærdal. Vi har utvikla gode metodar og pedagogiske opplegg som gir godt grunnlag for møte med born i og utanfor barnehage- og skuletid. I prostiet vert det no utvikla eit samarbeid om fellestiltak i konfirmant og ungdomsarbeidet, som til dømes nattcup. Det var 24 dåp i 2008, 24 konfirmantar, 49 søndagsgudstenester og 10 andre gudstenester, 9 vigslar og 17 gravferder.

Vi søkjer etter prest med erfaring frå barne- og ungdomsarbeid. Noko erfaring som prest er ein fordel, men her ligg det og godt til rette for å starta prestenesta i eit medarbeidarfellesskap som deler erfaringar med kvarandre.

Vi vektlegg gode samarbeidsevner og engasjement for kyrkjelydsbyggande arbeid der trusopplæring og gudstenestearbeid står sentralt. Det er naturleg med engasjement for ei open og inkluderande kyrkje, for kyrkja i Aurland gjev gode høve til å koma i kontakt med det breie lag av folket.

Prestebustaden med buplikt er frå 1974 og held god standard, har flott utsikt over fjorden

og sentral plassering i høve til skule, barnehage, idrettsplass, kulturaktivitetar, kontor og butikkar. Huset har eit buareal på 245 m², fire soverom, kontor, kjellarstove, to små bad, stor stove, heilt nytt kjøkken, god bodplass og kjølerom. Garasje og stor terrasse. Det er full barnehagedekning i Aurland. Bustaden er eigd av Opplysningsvesenets Fond.

Søklarane må opplysa om dei kan nytta begge målformene. Opplysingar om samlivsform vil kunna verta innhenta og vektlagde ved tilsetjing. Kvinner vert oppmoda om å søkja. Vi gjer merksam på at opplysingar om søklarane kan bli offentleggjorde sjølv om søklarane ber om å bli unntatt frå offentlig søkerliste.

Stillingen vert løna i stillingskode 0930 sokneprest, i lønsspenn 53-75. Pensjonsinnskot i Statens pensjonskasse. Reiseutgifter vert godtgjort etter gjeldande regulativ. Til løna kjem særlege regulativmessige godtgjeringar. Det vert gjeve tilbod om arbeidsrettlegg.

Nærare opplysningar om stillingen kan ein få hjå prost Jermod Hausberg (95 79 00 50) eller seksjonsleiar Gunvor Taule Mjanger ved Bjørgvin bispedømekontor (55 30 64 84).

Søknad via Bjørgvin bispedøme sine heimesider: www.kyrkja.no/bjorgvin

Søknadsfrist: 30. juli 2010

Bjørgvin bispedøme

Sokneprest i Haus, Bruvik og Gjerstad sokn i Nordhordland prosti.

Det er ledig stilling som sokneprest i Nedre Årdal sokn, med Nedre Årdal og Øvre Årdal sokn som tenestestad og Indre Sogn prosti som tenestedistrikt.

Som prest i Årdal vil du oppleva armslag i eit romsleg samfunn av rause menneske som talar vel om prestane sine, og som stiller opp for kvarandre når det trengst. I prostiet kjem du inn i eit allereie godt etablert samarbeid med prestekollegaer og andre engasjerte medarbeidarar i trusoppføringa. Dette femnar om kommunane i Indre Sogn, men vi planlegg også eit samarbeid med Ytre Sogn prosti.

Årdal ligg lengst inne i Sognefjorden og blir kalla "Porten til Jotunheimen", med høge fjell og gode høve til friluftsliv. Bygda har gode kommunikasjonar, veg over Tyn til E 16, fire mil inklusiv ferje til Sogndal og vel tre timars køyring til Bergen via Lærdal og E 16. Årdal er ein stor industristad som har vore gjennom ei krevjande omstilling med nye verksemdar og positiv optimisme i lokalsamfunnet som resultat. Slik har ein fått fleire verksemdar i tillegg til aluminiumsproduksjonen som framleis er størst og viktigast. Hydro har også etablert kompetansearbeidsplassar, Hydro Aluminium sitt forskingsenter, innan elektrolyse og karbon, med eit høgteknologisk fagmiljø.

Årdal kommune har 5600 innbyggjarar; av desse er 5170 medlemmer av Den norske kyrkja. På Årdalstangen bur det ca. 1930 innbyggjarar. Her er det to barnehagar og kombinert barne- og ungdomsskule. Øvre Årdal har vidaregåande skule. Med eit aktivt idrettsarbeid og kulturliv er det gode oppvekstvilkår i kommunen. Det er 12 km veg mellom Øvre og Nedre Årdal.

Det er ei kyrkje i kvart sokn. Årdal kyrkje frå 1867 ligg på Årdalstangen; her ligg det eit kyrkjelydshus bygd i 1967 ved sida av kyrkja. Farnes kyrkje i Øvre Årdal er ei arbeidskyrkje, bygd i 1970. Det er gudsteneste annankvar sundag i kvar av kyrkjene, og nokre temagudstenester i tillegg. Årdal har samarbeidsavtale med Lærdal og Vang i Valdres om gudstenester og kyrkjelege handlingar i St. Thomaskyrkja på Filefjell. Det er kyrkjegard i

kvart sokn.

Det er ein sokneprest i kvart sokn, kyrkje-vevje i 100 % stilling, kateket i 100 % stilling, kontorsekretær i 50 % stilling, to kontorar, ein i 70 % og ein i 80 % stilling. Det er to kyrkje-tenarstillingar, i 90 % og 50 %. Dei tilsette har stabsmøte kvar veke. Soknepresten i Nedre Årdal sokn har kontor på Rådhuset i lag med kyrkjevevje, kateket og kontor. Soknepresten i Øvre Årdal sokn har kontor i Farnes kyrkje. Kontorsekretæren har kontordag to dagar i veke ved kvart kontor.

Prestane og kantorane deler tenestene i dei to sokna og deltek i konfirmantarbeidet i lag med kateketen. Soknepresten tek del i beredskaps-tenesta i prostiet. Det er tre institusjonar i kommunen, kor prestane gjer teneste. I 2008 var det 76 gudstenester, 62 dåp, 68 konfirmantar, 9 vigslar og 47 gravferder totalt i sokna. Tala for Nedre Årdal sokn var 36 gudstenester, 23 dåp, 27 konfirmantar, 6 vigslar og 21 gravferder.

Kyrkjelydane i Årdal har satsa på barne- og ungdomsarbeid dei siste åra. Ein har hatt samarbeid med Norsk Luthersk Misjonssamband om eittårningar i dette arbeidet. Kyrkjene ynskjer også å utvikla seg vidare som kulturkyrkjer.

Prosten i Indre Sogn bur i Sogndal; han leiar prestetenesta i prostiet og ivaretek arbeids-gjevar sin styringsrett overfor prestane. Han samlar prestane til månadlege samlingar. I lag med kyrkjevevjene vil prosten utvikla eit tverrfagleg samarbeid. Det er 10 prestar i prostiet, 8 sokneprestar, prostiprest og spesialprest i Sogndal. Det er to diakonar i prostiet. Aurland og Lærdal har trusopplæringsprosjekt i lag. Med kateket er Årdal godt rusta til vidare satsing i trusopplæringa.

Vi søker ein prest som har engasjement for kyrkjeleg innsats i eit industrimiljø. Oppslutninga er stor kring dei kyrkjelege handlingane, med høg dåpsprosent og høg deltaking i konfirmantførebuinga. Mange kjem til kyrkje i gravferdene. Det er ei utfordring å kome med livsnær forkynning i desse situasjonane. Oppslutninga om gudstenestene er vekslande; trusopplæringsgudstenester har nær 100 % deltaking; familiegudstenester er populære med deltaking frå barnearbeidet i kyrkjelydane. Den nye soknepresten bør har noko røynsle og eit

ynskje om å arbeida i team med dei andre tilsette, frivilljuge og positive krefter i lokalsamfunnet.

Det er knytt buplikt til stillinga. Bustaden er bygd i 1957 og er eigd av Opplysningsvesenets Fond. Bustaden vil bli totalrenovert i samband med presteskiftet. Den ligg godt plassert med utsikt over Årdalsfjorden og ein hage på ca 2 dekar. Huset har eit buareal på 262 m² og ligg i gangavstand til skule, idrettsanlegg og sentrum på Årdalstangen med kyrkje, butikkar og kontor.

Søklarane må opplysa om dei kan nytta begge målfornene. Opplysingar om samlivsform vil kunna verta innhenta og vektlagde ved tilsetjing. Kvinner vert oppmoda om å søkja. Vi gjer merksam på at opplysingar om søklarane kan bli offentleggjorde sjølv om søklarane ber om å bli unnatt frå offentlig søkerliste.

Stillingen vert løna i stillingskode 0930 sokneprest, i lønsspen 53-75. For å rekruttere til stillingar i distrikta vil løn og arbeidstilhøve elles bli drøfta i tilsettingsprosessen.

Pensjonsinnskot i Statens pensjonskasse. Reiseutgifter vert godtgjort etter gjeldande regulativ. Til løna kjem særlege regulativmessige godtgjeringsar. Det vert gjeve tilbod om arbeidsrettleiing.

Nærare opplysningar om stillingen kan ein få hjå prost Jermod Hausberg (95 79 00 50) eller seksjonsleiar Gunvor Taule Mjanger ved Bjørgvin bispedømekontor (55 30 64 84).

Søknad via Bjørgvin bispedøme sine heimesider: www.kyrkja.no/bjorgvin

Søknadsfrist: 30. juli 2010

Bjergvin bispedøme

Sokneprest med sokna i Kinn som tenestestad - Sunnfjord prosti.

I vest står Kinn med Kinnakyrkja som ein merkestein ved havet. I aust ligg Ålfotbreen som eit ankerfeste i fjellet. I sør ligg Svanøy framfor dei skogkleddde åsane som ligg der lune og innbydande mot dei staute fjella i nord. Dette er kyrkjelydane i Kinn og Flora kommune. Her lever 11000 menneske. Her arbeider menneske med fisk og i fiskeindustri, med skipsbygging og oljeindustri eller i servicenæringar.

Flora har eit rikt kulturliv med kulturskule og musikk-, kor-, korps- og revymiljø. Her er idrettshallar, symjehall, fotballbaner og stadion. Vi har eit stort mangfald av frivillige organisasjonar. Florø by ligg sentralt i kommunen. Florø er ein internasjonal by. I tillegg til byen kjem dei ulike bygdene og øyane med eigne gudstenestader og skular. Vi har 4 sokn, 5 kyrkjer og 3 bedehusapell.

Vi vil invitere deg til å gå med oss på trusvegen i Kinn!

Prestetenesta i Kinn er ein allsidig presteneste. Vi er ein stab som arbeider saman for å løyse dei mange små og store oppgåvene kyrkja har. Vi trivst med kvarandre og arbeider godt i lag. Vi har eit godt samarbeid med skule og barnehagane. Trusopplæringsarbeidet hos oss har stor oppslutning og er godt etablert. Alle tilsette er med i dette arbeidet. Kyrkjelydane våre har eit "folkekyrkjeleg" preg. Vi har stor oppslutning ved dåp, konfirmasjon, trusopplæringstiltak, friluftsgudstenester og konsertar. Vi ynskjer å styrke deltakinga i det meir kontinuerlege kyrkjelydsarbeidet. I Florø driv KFUK/M barne- og ungdomsarbeid i nært samarbeid med kyrkjelyden.

Vi har 141 forordna gudstenester. Årleg er det om lag 100 gravferder og 30 vigslar. I 2009 var det 135 konfirmantar og i 2008 122 dåpsbarn.

Staben utgjer to organistar, kontorfullmektig, dagleg leiar og tre prestar. Frå hausten 2010 tek ein sikte på å ha på plass to nye medarbeidarar i trusopplæringa. Kyrkjelydane får midlar til trusopplæring frå og med 1. mai 2010. Det er gode og tenlege kontor i Florø sentrum.

Dersom du har eit spesialfelt innan prestenesta, så vil vi gje deg høve til å vidareutvikle deg og gje deg tid til å verke innanfor dette

feltet. Eks: teater og kyrkje, pilegrimsarbeid, diakonalt arbeid, friluftsliv, data eller musikk. Vi har tru på at det er den beste måten å arbeide på, og vil søkje å utfylle kvarandre.

I Flora er det fire sokn og eit fellesråd. Soknepresten sit i Bru sokneråd og har særskilte oppgåver knytt mot trusopplæringa etter nærare arbeidsfordeling mellom kyrkjelydens prestar og dei andre tilsette.

Sunnfjord prosti er eit geografisk stort prosti. Prestane har studiesamling ein gong i månaden. Dei samarbeider om beredskap i prostiet.

Stillinga vert lyst ut utan duplikat.

Målforma er nynorsk. Søkjarane må opplyse om dei kan nytte begge målformene. Opplysingar om samlivsform vil kunne verte innhenta og vektlagde ved tilsetjing.

Kvinner vert oppmoda om å søkje.

Vi gjer merksam på at opplysingar om søkjarane kan verte offentleggjort sjølv om søkjarane ber om å bli unnateke offentleg søkjarliste.

Stillingen vert løna i stillingskode 0930 sokneprest, i lønsspenn 53-75. Pensjonsinnskot i Statens pensjonskasse. Reiseutgifter vert godtgjort etter gjeldande regulativ. Til løna kjem særlege regulativmessige godtgjeringsar. Det vert gjeve tilbod om arbeidsretteleing.

Nærare opplysingar om stillinga kan ein få hjå prost Reidar A. Knapstad (97 56 82 20) eller seksjonsleiar ved Bjergvin bispedømekontor, Gunvor Taule Mjanger (55 30 64 84).

Søknad via Bjergvin bispedøme sine heimesider: www.kyrkja.no/bjergvin

Søknadsfrist: 30. juli 2010

Returadresse:
Luther Forlag
Grensen 3
0159 OSLO

UTKOMMER annenhver uke på Luther Forlag og redigeres av professor Harald Hegstad, kapellan Sunniva Gylver, universitetslektor Sjur Isaksen og prost Jan Otto Myrseth.

REDAKSJON

Luthersk Kirketidende, v/Eyolf Berg,
Luther Forlag, Grensen 3, 0159 OSLO.
Red. sekr.: Eyolf Berg.
Tlf. 91 17 65 37.
e-post: redaksjon.lk@lutherforlag.no

LESERINNLEGG til Luthersk Kirketidende mottas med takk og kan sendes til ovenstående e-postadresse.

ABONNEMENT, ADRESSEENDRING O.L.:

Luthersk Kirketidende v/Eyolf Berg,
Luther Forlag, Grensen 3, 0159 OSLO.
Tlf. 91 17 65 37.
e-post: redaksjon.lk@lutherforlag.no

Pris kr. 550,- pr. år for Norge. Utlandet kr. 750,- pr. år.
Abonnementet inkluderer Halvårsskrift for Praktisk Teologi (2 numre pr. år).
Kontonummer: 3000.14.73669

ANNONSEPRISER

Det er muligheter for følgende 7 annonsemøduler i LK:

1. *1/2 kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 61 mm) kr 750,- +mva
 2. *Kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 127 mm) kr. 1000,- +mva
 3. *Halvside* (Høyde 177 mm, bredde 61 mm) kr. 2000,- +mva
 4. *Halvside* (Høyde 85 mm, bredde 127 mm) kr. 2000,- +mva
 5. *3/4 side* (Høyde 130 mm, bredde 127 mm) kr 2500,- +mva
 6. *Helside* (Høyde 177 mm, bredde 127 mm) kr. 3000,- +mva
 7. *Dobbelside* (Høyde 177 mm, bredde 2x127 mm) kr. 5000,- +mva
- Overstående priser gjelder s/hv-annonser. Tillegg for farger: kr. 1500,- +mva

ISSN 0332-5431

